

rozsévač rozsievač

október/ říjen
2021
ročník 91

10

Časopis Bratrské jednoty baptistů pro šíření Dobré zprávy

Všetko je raz prvýkrát

Jak se pozná křesťan laik?

Rozhovor s kazatelem

BIBLICKÝ ŠATNÍK KŘESŤANA

Svleč smilstvo a chlípnost – obleč si pancíř víry a lásky,
přilbu spasení a meč Ducha

„Přijměte také přilbu spasení a meč Duchha, jímž je slovo Boží“ (Ef 6, 17).

Všetko je raz prvýkrát

To ešte na Česko-slovenskej konferencii sestier BJB nebolo, ale ako sa vrávi: všetko je raz prvýkrát, teda aj on-line stretnutie sestier z ČR a SR.

V sobotu ráno 19. júna vchádzame plné očakávania do modlitebne BJB v Košiciach.

Vo vestibule, ktorý nie je zaplnený tak, ako sme na sesterských konferenciach zvyknuté, nás milo vítajú domáce sestry, ale aj bratia. Aj keď kvôli rúškom nevidno úsmev na perách, oči sa nám smejú. V nejednom oku sa objaví aj slza.

Radosti? Sklamania? Smútku? Ved' sestry ešte nezažili, že by sa nemohli objať a tak si vyjadriť spolupatričnosť!

S dodržaním všetkých usmernení si sadáme do lavíc a on-line konferencia sa začína. Aký je to obrovský rozdiel! Za totality sme sa tak-

Sestra D. Hanesová

Mládežnícky spevokol

Sestry J. Cihová, K. Sližková a R. Maďarová

dopoludnia a odpoludnia do 300 pripojení. Na každú situáciu sa môžeme pozrieť z dvoch strán, bud vidíme len to zlé, alebo hľadáme aj to dobré. Povieme si: „Škoda, že pandémia znemožnila sesterské stretnutie, na aké sme boli zvyknuté!“

To je jeden pohľad. A ten druhý? Keď jeden z bratov technikov vyzval pripojených účastníkov, aby napísali, kde všade sledujú konferenciu, tak sa ozvali nielen z Čiech, Moravy a Slovenska, ale aj zo Srbska a dokonca aj z řska.

Po tejto informácii si povieme: „Výborne! Napriek osobnému obmedzeniu máme účastníky aj ďaleko za hranicami Slovenska.“ V niektorých zboroch vytvorili sestry skupinky, kde spoločne sledovali, čo sa deje v Košiciach. Pripravili si spoločný obed, a tak prežili celú sobotu spolu.

Vo zvesti manželov Hanešovcov sme sa dopoludnia dozvedeli, čo je to JEDNO POTREBNÉ v 21. storočí (Lk 10, 38 – 42). Odpoludnia sme sa zamýšlali nad textom, ktorý je zapísaný v Liste Rimanom 12, 2: „*A neprípodobňujte sa tomuto svetu, ale premeníte sa obnovením zmýšľa-*

nia, aby ste vedeli rozoznať, čo je Božia vôle, čo je dobré, čo mu je príjemné, čo je dokonalé.“

Okrem toho sme si vypočuli aj niekoľko osobných svedectiev. Referáty a svedectvá uverejnime posteupne na stránkach Rozsivevača.

Napriek obmedzeniam sme prežili v košickom zbere krásne a požehnané chvíle, o ktoré sa veľmi intenzívne postarali naši milí domáci, sestry a bratia. Technika fungovala bezchybne, spevom nám slúžila košická mládež a sestry pripravili káviku a koláčiky, ktoré sme v družnom rozhovore vychutnávali za slnečného dňa počas obednejšej prestávky v záhrade modlitebne.

Ďakujeme nášmu Pánovi, ale aj vám, milí košickí, za všetku námahu, ktorú ste vynaložili. Vedzte, že nebola zbytočná. Nech vám náš Pán Ježiš Kristus aj nadalej žehná!

Oslovila som niekoľko príamych účastníčok konferencie, ktoré sa s vami podelia, ako vnímali zvestované slovo a ako ich osloivilo...

Účastníci konferencie OS BJB – Košice 2021

Košice 19. 6. 2021

Obsah

Všetko je raz prvýkrát / 1.časť.....	2
Potrebujem pomoc.....	3
Vyzleč si smilstvo a chlípnosť – obleč si pancier vieri a lásky, prilbu spasenia a meč Ducha.....	4
Jak se pozná kresťan laik?.....	5
Pamět národa.....	6
Boží dary	
100 rokov Spolku RODINA.....	7
Verný je ten, ktorý vás povolá – Nová vízia.....	8
Ako komunikovať evanjelium?	
Jsem pořád na cestě / Rádio 7.....	9
Baptisti pri zakladaní obce Miloslavov / 2. časť – Návraty domov.....	10
Všetko je raz prvýkrát / 2.časť.....	11
Ježiš – Môj Pán / Svedectvo z konferencie OS BJB 2021.....	12
Vzpomínková banka.....	14
Moje vzpmínka na minulé konference	
Rozhovor s kazateľom – Pavel Coufal.....	15
Pozor na pohrdlivé poznámky.....	16
Duševné zdravie v cirkvi.....	17
...s psychológom S. Masarikom / 3. časť Cesta	
Keď máme čas „navýše“.....	18
S Ježišem v kuchyni... (10)	
Recenzie	19
– Uzdravenie zo skrytého týrania	
Laskavost nás nic nestojí	
Inzerce	
Témata/ témy čísel časopisu 2022	
F. Zelinka: SYSIFE.....	20

rozsievač • rozsévač Časopis Bratskej jednoty baptistov pre šírenie Dobrej správy

Predsedu Redakčnej rady: Ján Szöllősi
Šéfredaktorka: Marie Horáčková
Redakčná rada: S. Baláz, D. Jersáková, M. Jersák, L. Podobná, E. Pribulová, T. Balcová
Konceptia časopisu: Ján Boggero / od roku 2014
Komplexné grafické a redakčné spracovanie časopisov: A. Vrana Jazyková a redakčná úprava: J. Čihová, M. Horáčková, E. Pribulová

Redakcia a administrácia: Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava, tel.+421 903 311 822

Rozsívanie: +421 902 712 353. E-mail: rozsievac@baptist.sk

Výchadza 11-krát do roka.

Cena výtlaču: Odberatelia v SR: predplatné 18,- € na rok

(cena jedného výtlaču 1,64 €) + poštovné.

Poštovné - zbyty: 3,- € za kus a rok,

jednotlivci:

cena výtlaču 1,64 € + 5,50 € poštovné za kus a rok.

Odberatelia v ČR: predplatné 48,- Kč na rok

(cena jedného výtisku 44,- Kč) + poštovné.

Poštovné - zbyty: 102,- Kč na kus a rok,

jednotlivci:

cena výtisku 44,- Kč + 25,- Kč poštovné za kus a rok.

Odbor v zahraničí: predplatné 18,- €, aktuálne poštovné 29,- €.

SR: IBAN: SK35 0900 0000 0000 1148 9120, do poznámky

napišť meno odberateľa. Var. symbol: 888, CR: Česká

sporiteľna Praha, č.ú. 63112309/0800, var. symbol 911 840

GIBASKBX Clearing: SLSP SC REUTERS: SVBR, SVBS, SVBT,

SVBU, IBAN SK 35 0900 0000 0000 1148 9120

Objednávky: ČR: BJB, Výkonný výbor v CR, Na Topolce 14,

140 00 Praha 10/2021: 10. 9. 2021

Výroba: Bittner print s. r. o., Bratislava

SSN 02316919 – MK SR 699/92

Poznámka: Zverejnené články nemusia vyjadrovať názor redakcie.

Všetky články prichádzajú posúzením Redakčnej rady a ne všetky

jsou uverejňované.

Rachel Orvošová

Smilstvo a chlípnosť. Téma, ktorá sa dotýka našej sexuality. Toho životodarného daru, ktorý sme dostali od Boha. V cirkvi však o tom rozprávame opatrné. Potichu. Niekedy sa tejto téme radšej vyhneme. Nielen tej pozitívnej stránke o potešení a radosti, ktorá zo sexuality plynie. Ale aj o tom, že keď sa nám to vymkne spod kontroly, má moc poškvrniť našu dušu, zničiť naše vzťahy, odviesť nás ďaleko od Boha. Že nás môže zastrať hanba a začne sa skrývať najprv sami pred sebou, potom pred Bohom, druhými. Hriech plodí hriech. Cítime, že tieto veci nie sú v poriadku, a ak sa do nich náhodou zapletieme, zmeníme sa na Adama a Evu. Nahých ľudí v raji, dovedy slobodných, teraz sa skrývajúcich, ukrytých v listoch, aby nevideli svoju nahotu. Takí sme my ľudia. Každého z nás sa to týka, nie je to výsada páŕ „zvrhlých“ ľudí.

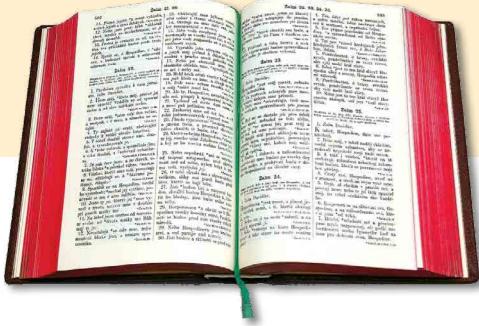
Smilniť a byť chlípny dokáže každý. „Umŕtvuj-

te teda, čo je vo vašich údoch pozemské,“ teda je to tam, je to súčasťou nás. Možno sa niekedy trápime, keď tieto túžby v sebe objavíme. Alebo sme zdesení. Možno nám pripadá, že ako kresťanom by nám čosi také ani nemalo pŕist na myšľ. Hanba nám však nepomôže, ak s nou nebudeme pracovať. Len hanbu sa nám nepodarí umŕtvitiť v našom tele to, čo je pozemské. Skôr sa uzavrieme do seba. Ostaneme sami. A vtedy sme ľahká korist pre toho, ktorý „obchádza ako revúci lev a hľadá, koho zožral“. Lepšie ako popierať, tváriť sa, že nás sa to netýka, prípadne, že nám ale-

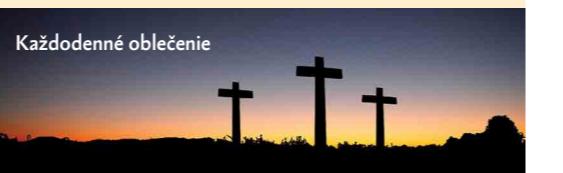
Potrebujem pomoc

bo tamtomu by sa to nikdy nemohlo stať, je priznať si realitu nášho padlého tela. Neostávať s ním sám. Zdá sa mi, že najlepší spôsob, ako „umŕtvitiť to, čo je v našich údoch pozemské“, je vynášať to na svetlo. Možno to poznáte. V súkromí vás zmáha nejaký hriech a zdá sa vám neprekonateľný. Ale keď o tom niekomu poviete, vyslovíte to na hlas, vynesiete to z tmy na svetlo, cítite, ako to stráca moc. Už to neznie tak lákavo. Cítite hanbu a oči sa vám vyjaňujú. Zrazu vidíte situáciu inak a prestávate rozumieť tomu, prečo vás to niečo tak veľmi lákalo. Ružové okuliare spadnú dolu a vy vidíte, ako tá vec skutočne vyzera. Práve tu vidíme obrovský potenciál cirkvi. Kým sa vo svete ľudia k smilstu povzbudzujú a nevidia na tom nič zlé, odstraňujú posledné prekážky, ktoré im bránia robiť tieto veci úplne „slobodne“, my kresťania máme príležitosť vytvoriť miesto prijatia a pomoci. „Vyznávajte si svoje hriechy navzájom.“ Nájdime si niekoho, kym sa cítime prijatí a vieme, že pri nás bude stáť, keď nás bude premáhať vlastné telo. Budujme s ním podporujúci vzťah, kde prinášame to pekné, ale aj ľažké. Koľko rodín by nebolo rozbitých, kolko rán utŕžených, keby vtedy, keď nás premáha túžba po nemorálnych veciach, sme za niekým zašli a povedali mu: „Rozumiem si s kolegynou a začína mi byť bližšie, ako je dobré. Pokúša ma to.“ Alebo: „Zamilovala som sa do tohto muža a najradšej by som opustila manžela. Prerástlo mi to vo vnútri cez hlavu. Potrebujem pomoc.“ Alebo: „Ľáka ma pozeráť porno s lesbickými scénami.“ Prinášať naše padlé telo Bohu a hľadať u Noho pomoc, ale opierať sa aj o telo Kristovo, Cirkev. To je spôsob, ako môžeme vyhrať sami nad sebou a ostávať čistí a lúbi Bohu.

**Umŕtvujte teda to, čo je vo vašich údoch pozemské:
smilstvo, nečistotu, väšeň,
zlú žiadostivosť a lakomstvo,
ktoré je modloslužbou.
(Kol 3, 5)**

Biblický šatník krestana

Vyzleč si smilstvo a chlípnosť – obleč si pancier viery a lásky, prilbu spasenia a meč Ducha

Starozákonny text:

„Ich skutky im nedovoľujú vrátiť sa k svojmu Bohu; lebo duch smilstva je v nich a Hospodina nepoznávajú“ (Oz 5, 4).

Starozákonny text:

„Jejich skutky jim nedovolí vrátiť se k jejich Bohu. Je v nich duch smilstva, neznají Hospodina“ (Oz 5, 4).

Novozákonny text:

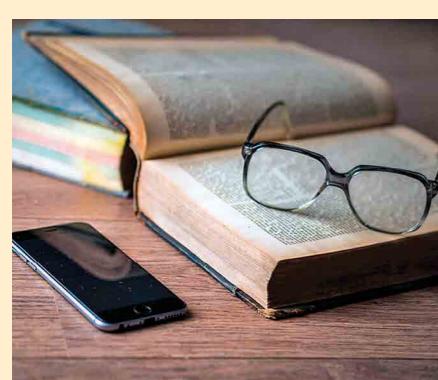
„Ale my (ako synovia dňa) budeme triezvi, oblečme si pancier viery a lásky a prilbu nádeje na spasenie“ (1Tes 5, 8).

„Vezmite si aj prilbu spásy a meč Ducha, ktorým je Božie slovo“ (Ef 6, 17).

Novozákonny text:

„My však, ktorí patríme dni, budeme střízliví, oblečme si víru a lásku ako pancier a naději na spásu jako přilbu“ (1Tes 5, 8).

„Prijměte také přilbu spasení a meč Ducha, jímž je slovo Boží“ (Ef 6, 17).

Pri smilstve a chlípnosti je možno viac ako pri iných hriechoch, o ktorých v tomto ročníku hovoríme, dôležité zdôrazniť, že vyzliekanie a obliekanie je každodenný proces a zvyčajne sa prezliekame aj viackrát denne. Možno práve preto nám Božie slovo dáva tento obraz vyzliekania a obliekania, aby sme vnímali, že je to potrebné robiť neustále. Smilstvo a chlípnosť sú prvoplánovo a viditeľne spojené so sexualitou nás ľudí.

Pán Boh nás stvoril ako muža a ženu, dal nám dar sexuality a zveril nám aj s tým spojené požehnanie, aby sme sa podieľali na stvoreni nových ľudí. Boh stvoril človeka na svoj obraz; na Boži obraz ho stvoril. Stvoril ich ako muža a ženu. Boh ich požehnal a povedal im: „Plodte sa a množte sa, naplnite zem...“ (Gn 1, 27 – 28a). Zároveň Boh aj pre túto dôležitosť oblast nášho života dal jasné pravidlá, aby nám sexualita bola na požehnanie, a nie na skazu. Smilstvo, ktoré je zakázané už v desatore, je zavrhnutím tohto Božieho plánu a znamená jednoducho povedané neviazaný pohlavný styk medzi manželstvom, ale aj neovládanú pohlavnú žiadostivosť a zvrhosť.

Toto si máme vyzliečiť. Nie je to však také jednoduché, lebo smilstvo a chlípnosť nie sú len vykonané skutky, ale aj žiadostive myšlienky. Pán Ježiš to v kázni na vrchu povedal jasne: „Každý, kto sa žiadostivo pozera na ženu, už s ňou v srdci scudzoložil“ (Mt 5, 28). Oblast sexuality má potenciál ovládnut' myseľ a celý život človeka, takže sa stáva závislým na sexe a na pornografi.

Aj preto je v Písme smilstvo synonymom nevery Bohu, synonymom modlárstva. Popri telesnom zápase tu ide aj o duchovný zápas s „duchom smilstva“, ktorý nás vedie k tomu, aby sme boli neverní Bohu, nedôverovali Mu, že On stanovil dobré pravidlá pre nás život a chce pre nás to najlepšie (aj v oblasti sexuality).

Útoky diabla práve cez sexuálnu oblasť sú silné a nepretržité, preto je dôležité mať oblečený ochranný oblek a výbroj, ktoré máme ako znovuzrodení ľudia k dispozícii, a to spolu s ostatnými časťami duchovnej výbroje. Pancier viery a lásky nás v oblasti sexuality chráni pred tým, aby sme začali pochybovať o Božích dobrých úmysloch alebo si mysleli, že Boh nás chce ukrátiť, zakázať nám sex a s tým spojené dobré veci.

Zároveň nás prostredníctvom lásky chráni pred nesprávnymi motívmi k sexu a žiadostivými myšlienkami, ktoré nepramenia z nezíštejnej lásky k partnerovi. Prilba spasenia nás v tejto oblasti chráni pred tým, aby sme si mysleli, že prostredníctvom sexu sa záchraňime pred pocitom pominutelnosti a nezmyselnosti života. Meč Ducha, ktorým je Božie Slovo, nám pomáha prinášať aj do oblasti týkajúcej sa sexu a vzťahu k druhému pohlaviu pravdy, ktoré nám Boh zjaví, a umožňuje nám bojať proti zvodeným a ľubivým ľudským výmyslom a odhalovať ich falošnosť.

Dokážeš pripustiť, že smilstvo a chlípnosť môžu byť problémom aj v tvojom živote? Dovol Svätému Duchu, aby preskúmal dôkladne tvoje srdce, tvoje myšlienky a postepe v tejto oblasti. Považuješ smilstvo v jeho rôznych podobách (napr. predmanželský sex) za hriech, alebo máš tendenciu to zláhčovať? Ako dokážeš spracovať vplyv médií, kde je smilstvo prezentované ako „normálna“ súčasť života? Máš problém so smilnym konaním (napríklad aj závdzánim)? Máš problém so žiadostivými myšlienkami? Ako často prichádzajú a ako dlho sa nimi zaoberáš? Ako dokážeš napĺňať svoju myseľ a venovať svoj čas dobrým, zmysluplným veciam, ktoré sú v súlade s Božím myšlením, s Božím slovom? Akékoľvek problémy a závislosti, aj v oblasti sexuality, možno riešiť, ak ich vyznáš pred Bohom a urobíš z nich pokánie. Je možné, že to už nezvládaš sám, v tom prípade vyhľadaj pomoc druhého človeka.

Jak se pozná krestan laik?

Svleč smilstvo a chlípnosť - obleč si pancier viery a lásky, prilbu spasenia a meč Ducha.

Dovolím si toto tak vážne téma, ktoré mi bolo zadáno, odlehčiť hned v úvodu (mnohým z nás) známym vtipom.

Do hospody vejde strážnik: „Chlapí, kdo z vás tady venku na parkovišti měl uvázanýho velkého černého psa s bílým obojkem?“ „Nikdo.“

„Aha, tak to jsem asi přejel faráře.“

Jak vidíte, i z tohto „černého“ vtipu je patrné, že faráře lze poznat podle černého taláru a bílého koláru...

Jak se ale pozná krestan laik? Jaky je krestanův šatník? Liší se nějak od šatníku pocházejícího? Poznáme ho podle toho, co má na sobě? Žel, v současné době ho podle toho moc nepoznáme.

Dožili jsme se doby, kdy krestanův šatník je vzdálen přání apoštola Pavla z 1 Tm 2, 9–10: „Rovněž ženy ať se oblékají slušně a zdobí se prostě a střízlivě, ne účesy a zlatátem, perlami, nebo drahými šaty, nýbrž dobrými skutky, jak se sluší na ženy, které se rozehodly pro zbožný život.“ A samozřejmě se to netýká jen žen.

I nejednomu dnešnímu krestanskému muži je vzdáleno Boží slovo z Jakuba 2, 2: „Do vašeho shromáždění přijde třeba muž se zlatým prstenem a v nádherném oděvu.“

Přijde také chudák v osušémých šatech. A vy venujete svou pozornost tomu v nádherném oděvu a řeknete mu: „Posad se na tomto čestném místě,“ kdežto chudému řeknete: „Ty postůj tamhle, nebo si sedni tady na zem.“ Zkrátka, když se vymodíme s tím, že na to máme, pak už to není ani tak věc estetiky, jako etiky. Paradoxně, i rozverané rifle mohou být projevem pýchy, totiž pochrdání. Není to nic nového. Už Sokrates (5. století před Kristem) si dobíral cynika Antisthena: „Dírami ve tvém pláště vidím tvoji pýchu.“

Naše dnešní pojednání však není o krestanském šatníku, ktorý krestan obléká.

Protože i když se to na první pohled zdá, zbožný charakter krestana nepoznáte podle toho, co na sebe každý den obléká, nýbrž podle toho, co ze sebe každý den SVLÉKÁ! A tím je mimojiné i smilstvo a chlípnosť. I když, píše se mi o tom dosť těžko. Smilstvo a chlípnosť v životě krestana? Že by něco takového tvorilo naše každodenní „oblečení“? Vzdyť už při matném pomyslení nad definicí těchto neřestí se nám dělá žpatně. Posudte sami. Sahám do Wikipedie, která o slově Chlípný píše: Chlípný = Oplzlý, chtitý, žádostivý, rozmarilý, nevázaný, prostopášný. Chlípné se dá myset, dívat, mluvit, jednat, toužit, být zvědavý, žádostivý a také mít

nezkrotnou touhu po něčem (zvl. po pohlavním ukoujení). Tolik Wikipedie. Budeme-li upřímní, musíme si přiznat, že se v církvi o těchto „svrších“, které má na sobě nejeden krestan, téměř nemluví. Jak mi kdo si před časem řekl: „Dělat se to smí, jen mluvit se o tom nesmí.“ Ano, je to jakési tabu, které budí dojem, že když se o něm bude mlčet, tak se „vstřebá“. Pravda je ale jiná. A to nejen mezi „laickými“ krestany. Byl jsem šokován, když jsem si přečetl průzkum časopisu Křesťanství dnes z roku 1987, že jeden z osmi pastorů přiznával, že od chvíle, kdy se ujal služby, se dopustil cizoložství! Mezi předplatiteli časopisu, kteří nebyli v pastorské službě, připustil jeden ze čtyř, že není věrný manželskému slibu. Ve stejnou dobu v zimním vydání časopisu „Vedení“ připouštěl 20 % pastorů, že se alespoň jednou za měsíc podívá na sexuálně orientovaná média (časopisy, video nebo filmy)!

Připomínám, že to bylo před internetem a chýtrými telefony, kde stačí pátrat a kliknout, a jste na pornostránkách! Před 5 lety (26. 1. 2016) bylo v časopise Křesťanství dnes uvedeno, že 21 % pracovníků s mládeží a 14 % pastorů připouští, že v současné době bojují s pornografií.

Pro srovnaní je v dodatku k článku uvedeno, že obecně vyhledává porno alespoň jednou nebo dvakrát za měsíc 47 % mužů a 12 % žen. Přibližně 27 % křesťanů a 6 % křesťanských žen porno vyhledává aktivně. Organizace, která pomáhá křesťanům překonat tento problém pomocí DVD programu, uvádí, že 68 % křesťanských mužů a 50 % pastorů sleduje porno pravidelně (www.conquerseries.com)!

Kdosi v tomto duchu prohlásil: „Bez ohledu na to, které údaje jsou přesné, je slavná hláška z filmu Apollo 13: „Houston, máme problém!“ příliš slabá.“

Co máme slyšet? 9. verš: „Sulečte ze sebe starého člověka i s jeho skutky.“ Jaké skutky? 5. verš: „Proto umrtvujte své pozemské sklonky: smilstvo, necudnost, vášeň, zlou touhu a hrabivost, která je modloslužbou. Pro takové věci přichází Boží hněv. I vy jste dříve tak žili.“

Ale nyní odhadte to všecko: zloubu, hněv, špatnost, routhání, pomluvy z vašich úst. Neobhávejte jeden druhého, sulečte ze sebe starého člověka i s jeho skutky a OBLEČTE NOVÉHO! Apoštol zde několikrát píše „sulečte – obleče“, „odhadte – obléče“. Přitom nemá na mysli naše tělesné obléčení, ale chování, náš způsob života. Jak jsme už viděli, ono to nemá k sobě tak daleko. I to oblékání je vlastně chování. Ale pojďme přímo k chování.

Co máme slyšet? 9. verš: „Sulečte ze sebe starého člověka i s jeho skutky.“ Jaké skutky? 5. verš: „Proto umrtvujte své pozemské sklonky: smilstvo, necudnost, vášeň, zlou touhu a hrabivost, která je modloslužbou.“

Když to shrneme: (1) SVLÉCT, (2) ZAHODIT, (3) UMRTVIT. To znamená, že zlé skutky nepolepšujeme. Zlé skutky je potřeba zničit, musí zemřít. No jo, ale kam to odhadit? Kde je nějaký kož na špinavé prádlo zlých skutků? 3. verš: „Zemřeli jste a vás život je skryt spolu s Kristem.“ Tady je jádro. Naše staré já umírá spolu s Kristem na kříži v pokání. Tam umírají naše zlé skutky, včetně zlých slov a zlých motivů.

V pokání. Pokání, jak jistě víte, je velice intimní záležitosť mezi člověkem a Bohem. A Bůh vidí do srdce každého jednoho z nás, jak moc to myslíme upřímně. A když to myslíme opravdově, odpustí jakkoliv zlý skutek, jakkoliv velký hřich.

Ovšem jde právě o tu upřímnost. Pravá upřímnost se projeví navezenek. A to om to je: Svléknot špinavé – obléknout čisté. Konečně se tak dostaváme ke křesťanovu šatníku v 1. Tes. 5, 8: „My však, kteří patříme dni, budeme střízliví.

*Image alt="A photograph of a sunset over water with reeds in the foreground."/>
*

se, že sexuální hřich je saň s více než devíti životy. To znamená, že jej budeme muset usmrcovat po zbytek svého života. A to všichni bez rozdílu pohlaví a délky svého života stráveného v církvi Pána Ježíše. Usmrcování sexuálního hřichu je totiž nezbytné pro všechny, kteří znají Ježíše Krista. Primární otázkou proto zůstává ne ZDA, ale JAK?

Řešení je jedno jediné. Oblékat si každý den KRISTA. Apoštol Pavel v epistole Kol. 3, 1 píše: „Protože jste byli uzkříšeni s Kristem, hledejte to, co je nad vás, kde Kristus sedí na trůnu Boží. K tomu směřujte, a ne k pozemským věcem. Zemřeli jste a vás život je skryt spolu s Kristem v Bohu... Proto umrtvujte své pozemské sklonky: smilstvo, necudnost, vášeň, zlou touhu a hrabivost, která je modloslužbou. Pro takové věci přichází Boží hněv. I vy jste dříve tak žili.“

Proto umrtvujte své pozemské sklonky: smilstvo, necudnost, vášeň, zlou touhu a hrabivost, která je modloslužbou. Pro takové věci přichází Boží hněv. I vy jste dříve tak žili. Ale nyní odhadte to všecko: zloubu, hněv, špatnost, routhání, pomluvy z vašich úst. Neobhávejte jeden druhého, sulečte ze sebe starého člověka i s jeho skutky a OBLEČTE NOVÉHO! Apoštol zde několikrát píše „sulečte – obleče“, „odhadte – obléče“. Přitom nemá na mysli naše tělesné obléčení, ale chování, náš způsob života. Jak jsme už viděli, ono to nemá k sobě tak daleko. I to oblékání je vlastně chování. Ale pojďme přímo k chování.

Co máme slyšet? 9. verš: „Sulečte ze sebe starého člověka i s jeho skutky.“ Jaké skutky? 5. verš: „Proto umrtvujte své pozemské sklonky: smilstvo, necudnost, vášeň, zlou touhu a hrabivost, která je modloslužbou.“

Když to shrneme: (1) SVLÉCT, (2) ZAHODIT, (3) UMRTVIT. To znamená, že zlé skutky nepolepšujeme. Zlé skutky je potřeba zničit, musí zemřít. No jo, ale kam to odhadit? Kde je nějaký kož na špinavé prádlo zlých skutků? 3. verš: „Zemřeli jste a vás život je skryt spolu s Kristem.“ Tady je jádro. Naše staré já umírá spolu s Kristem na kříži v pokání. Tam umírají naše zlé skutky, včetně zlých slov a zlých motivů.

V pokání. Pokání, jak jistě víte, je velice intimní záležitosť mezi člověkem a Bohem. A Bůh vidí do srdce každého jednoho z nás, jak moc to myslíme up

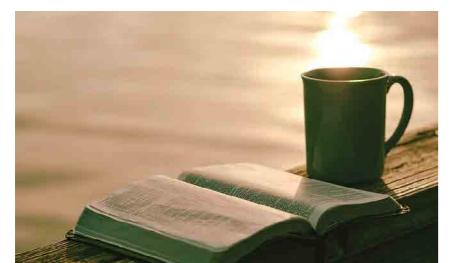
oblečme si víru a lásku jako pancíř a nádejí na spásu jako přílbu.“ Ano, to je nás šatník: Pevná Víra v našeho Pána Ježíše Krista, neochvějná Láska, radost ze spasení a každodenní duchovní střízlivost ve styku s tímto světem.

Občas se ale i v církvi zdá, že v současné době podobné „oblečení“ není k dostání. Pak mi dovolte dát vám adresu na ten správný duchovní „obchod“. Nachází se v Kol 3, 10: „Obleče nového člověka, který dochází pravého poznání, když se obnovuje podle obrazu svého Stvořitele.“ Adam a Evou byli stvořeni jako obraz Boží, ale ten už je dávno porušený. Člověk je porušený obrazem Stvořitele. Kdo je tedy tím ne-porušeným obrazem Stvořitele? Ježíš. Když jsme vírou spojeni s Kristem, Bůh v nás působí tak, že začínáme víc a víc milovat, myslit, mluvit a jednat jako Ježíš. Tak se proměňujeme každý den do tohoto OBRAZU Stvořitele. Aно, Bůh to působí, ale stejně nám nechává odpovědnost za naše rozhodnutí. Říká: „oblé sel“ Nechce, abychom zůstali jako malé děti, které musejí rodiče oblékat, a ony u toho ještě „řvou“ a cukají se. Ne. A tak si představ, že každé ráno vstaněš, otevřeš duchovní skříň a ona je plná křesťanských ctností. Nechybí tam ani pancíř víry a lásky, ani přílba spasení ani meč Ducha.

A všechny k sobě ladí, hezky se k sobě hodí a tobě a mně budou krásně slušet. Stačí se rozhodnout a obléknout. Tak se tedy oblečme. Dnes, zítra a pak každý další den. Vždyť je k tomu ten nejvyšší čas. Je čas být opravdový. Pán už je blízko! A Jeho přání je, aby nás nemusel nalézt nahé. Zj. 16, 15: „Hle, přicházím nečekaně jako zloděj! Blaze tomu, kdo bdí a střeží svůj šat, aby nechodil nahý a nebylo vidět jeho nahotu!“ A tak, bratře a sestro, odhodme starý, hríšný způsob života, odseknieme od sebe všechny věci, které nás nepřibližují k Bohu, ale naopak od Něj odvádí a přiblížíme se k Bohu.

Staříme se pro Boha „čistou pannou“, která má ve své nádobě olej. A hlavně neodkládejme nic na zítřek. Učíme tak ještě dnes! „Rozpomeň se, odkud jsi spadl, učíň pokání a začni jednat jako dřív! Ne-li, přijdu k tobě (brzy) a pohnu tvým svícnem z jeho místa; jestliže se neobrátíš (neuci-níš pokání)“ (Zj 2, 5). Přejí sobě i vám pro zbytek tohoto roku požehnaný, „obnoveny“, křesťanský „šatník“.

Alois Boháček

Paměť národa

Vážení čtenáři, dovolujeme si vás touto cestou oslovit jménem projektu Paměť národa. Už bezmála 20 let zaznamenáváme příběhy lidí, kteří v průběhu 20. století prožili na vlastní kůži osudové momenty naší historie. Vytváříme sbírku s názvem Paměť národa. Jedná se o největší středočeský soubor vzpomínek zpracovaných metodou tzv. orální historie.

Některé příběhy jsou pohnuté a dramatické, ale zajímají nás i lidé, kteří neprožili chvíle vyloženě tragické. Všechn obyvatel na našem území se totiž ony osudové historické momenty nějak dotkly.

Lidé museli opouštět své sny, museli se přizpůsobovat, byli svědky nespravedlnosti. Ve společnosti prostoupené lží museli pravdu, kterou svými životy žili, tajit či skrývat. V těžké situaci byli právě lidé věřící, kteří svou víru chtěli prožívat naplno. A to znamená neskrývat ji. Znamená to o své víře v Boha mluvit naprostě otevřeně. A to samo o sobě v době totality znamenalo, že pevně věřící člověk bude mít problémy... Že se dostane do konfliktu s vládnoucí komunistickou mocí.

Pamětníci, kteří tuto dobu prožili, odcházejí, a my chceme stůj co stůj zachytit co nejvíce příběhů. Chceme, aby současným i budoucím generacím připomínaly, jak hořké chvíle lidé prožívali. Co to znamenalo žít v Československu ve 20. století a být věřícím? Dovolujeme si vás proto požádat o pomoc.

Mezi pravidelnými návštěvníky vašeho sboru jsou jistě i lidé, kteří za sebou mají pohnuté osudy. V lavicích vedle vás možná sedávají bývalí muklové z uranových dolů, lidé vyšetřovaní Státní bezpečností, lidé, kteří někomu pomáhali překonat československé hranice, nebo se o to dokonce sami pokusili. Jsou mezi vámi lidé, kteří byli kvůli své víře v Boha perzekuováni. Pomozte nám je najít!

Osudy věřících lidí, kteří za svou víru pykali, nám nejsou lhůtějné.

Lidé pracující pro projekt Paměť národa vnímají, jak je současná doba pro starší lidi složitá. Naše organizace i přes všechny problémy minulého roku neprestala vzpomínky pamětníků natáčet. Připravili jsme kufříky pro distanční natáčení, díky nim jsme mohli pořizovat nahrávky, aniž by pamětníci podstupovali jakékoliv riziko nákazy. A po uklidnění epidemiologické situace se nám podařilo znova zahájit provoz studií, ve kterých vzpomínky pamětníků zaznamenáváme.

Jde nám o čas. Tento závod musíme zákonitě prohrát. Jeho smyslem však není vítězství, ale prosté dosažení cílové pásky. A naším cílem je naopak pomoci udržet historickou paměť. Kdo v cíl pevně věří, dosáhne ho. Pomozte nám, budete při tom závodě naším větrem v zádech. Pokud víte o někom, kdo by nám své svědectví měl předat, nebo jste sami nositeli takových vzpomínek, kontaktujte nás na údajích uvedených níže.

S vřelým pozdravem
Dokumentaristé Paměti národa

(Tel.: +420 257 316 966, e-mail: pametnici@postbellum.cz)

Boží dary

„Jsou rozdílná obdarování, ale tentýž Duch, rozdílná služba, ale tentýž Pán; a rozdílná působení moci, ale tentýž Bůh, který působí všecko ve všech. Každému je dán zvláštní projev Ducha ke společnému prospěchu“ (1K 12, 4–7).

měnit v porozumění a jednotu. Dary, které od Něho dostáváme, nejsou často nijak nápadné, ale jsou nám dány na pomoc ve vědním životě, k užitku druhým.

Když přijmeme, že dary, které jsme od Boha dostali, jsou nám „štíté na míru“, už se nemusíme nijak porovnávat s druhými a znepokojuvat se.

Napak je můžeme ve svobodě a s pokojem v srdci rozvíjet a sloužit jimi druhým. A tak můžeme zažívat jednotu v různosti a společně přispívat k rozvoji společnosti.

R. H.

100 rokov Spolku RODINA

Spolok RODINA bol založený v obci Čeklís (dnes Bernolákov) v roku 1921 bratom Adamom Strapoňom a zborom BJB v Bratislavě, a to na základe verša zo svätého Písma z listu Jakuba 1, 27: „**Čisté náboženstvo a nepoškurené u Boha a Otca je toto: nauštevať sýroty a vdovy u ich súžení a seba ostríhať nepoškureného od sveta.**“

Adam Strapoň pochádzal z Pribyliny, jeho otec Ján bol jedným z prvých baptistov na Slovensku. Ako mladik odišiel do USA, kde sa obrátil, vyštudoval a aj pracoval ako kazateľ. V roku 1920 sa vrátil do Československa a o rok neskôr ho povolali do Bratislavu, kde misijné pracoval s mládežou. Po 1. svetovej vojne bolo v Bratislavě, ale aj v okolitých obciach vidieť veľa biedy, opustených detí, vdov a sýrot. V tom čase o službu pre týchto ľudí nemal nikto záujem a štátna správa ju nedokázala zabezpečiť. Adam Strapoň sa rozhodol stať sa Božím nástrojom v starostlivosti o tieto deti a zobrať si to ako svoju celoživotnú úlohu. Neskôr sa začal starat aj o seniorov.

Finančné prostriedky na vybudovanie miestneho sirotince so sebestačným hospodárením získaval spolok z milodarov od ľudí z celého Československa a USA. Z vyzbieraných milodarov sa na jar v r. 1924 začalo stavať a v jeseni toho istého roku bola už stavba dokončená. Hned aj prijali prvých osiem sýrot. Neskôr postavili aj základné hospodárske budovy. K dosiahnutiu sebestačnosti sa zakúpilo 40 ha ornej pôdy a 20 ha lesov, na ktorých spoločne hospodári. Sirotinec mal kone, kravy, prasatá, sliepky, kačky, králíky a holuby, ktoré strážil pes. Deti učili pestovať zeleninu a starat sa o ovocné stromy.

Spolok vydával časopis „Čisté náboženstvo“,

ktorý vychádzal 4x do roka.

Uverejňovali v ňom všetky informácie o dobročinnej práci našej Jednoty a spolku RODINA. Časopis slúžil na domácu a zahraničnú propagáciu RODINY a vychádzal do r. 1946.

V roku 1934 veriaci ľudia z obce založili cirkevný zbor, ktorý spolku pomáhal starať sa o sýroty. Zo všetkých strán (nielen z Československa) prichádzali br. Strapoňovi žiadostí o prijatie nových sýrot. V prvých rokoch bolo v sirotinci 17 sýrot zo Slovenska, 15 z Česka, 8 z Maďarska, 4 z Podkarpatskej Rusi, 3 z Moravy, 3 z Ruska, 2 z Nemecka a 1 z Polska.

V roku 1936 vznikla potreba postaviť väčší sirotinec a modlitebnu pre miestnych veriacich. Po otvorení nového sirotinka zriadili v starom objekte starobinec.

„Podla skutkov ich poznáte!“

V nedelu 15.8.1937 pripravil spolok RODINA českéj verejnosti príjemné prekvapenie – za účasti zástupcov úradov a veľmi početnej skupiny domácich, cezpolných aj zahraničných hostí otvoril br. A. Strapoň moderný sirotinec a prístavbu modlitebne. Treba obdivovať odvahu členov tohoto spolku, ktorí na seba vzali takú

neľahkú úlohu: postaviť nákladný sirotinec bez akejkoľvek podpory z verejných prostriedkov (upravený citát z časopisu „Čisté náboženstvo“).

Brat A. Strapoň povolával do služby v Čeklisi pracovníkov z našej, ale aj iných cirkví. Niektorých z nich spomeňme: Manželia Hrvnáčikovci z Gemera nastúpili do práce v sirotinci v roku 1928. Brat ako hospodár a jeho manželka ako kuchárka. Obaja boli veľkým prísonom.

Sestra Mária Miksová v sirotinci pracovala od samého začiatku napriek tomu, že mala svoje štyri deti. Mala vzácné porozumenie pre misijnú a sociálnu prácu. Bola všade, kde bolo treba. Čo vzala do rúk, podarilo sa, lebo poznala moc modlitby a príhovoru. Bola ako „matka v Izraeli“ (Sud. 5, 7).

Počas 2. svetovej vojny ženy z miestneho zboru rozbehli systematickú službu v šití a plátaní poškodených odevov pre sýroty. Počas prechodu frontu s. V. Strapoňová, br. E. Koša s rodinou a br. E. Stupka s rodinou prišli s detmi zo sirotinka na Chvojnicu.

Autom ich odvezol brat P. Pribula ml. Vyložil ich pod Javorcom a odtiaľ ich peši cez vŕšok na Chvojnicu. Boli tam takmer päť mesiacov, počas ktorých zažili aj tažké časy. Sestra Strapoňová počula, ako prišli vojaci hlásiť veliteľovi, že skupina partizánov zabila nemeckého vojaka. Veliteľ dal rozkaz vypaliť celú dedinu. Sestra nabrala odvahu a išla ho poprosiť, aby to neurobil, lebo miestni občania sú nevinní. Veliteľ to užnal a rozkaz odvolał. Vo svojej spomienke na túto udalosť boli Chvojnicania dlho vďační s. Strapoňovej, ale nadovšetko Pánovi.

Aj po vojne boli časy tažké. Všetci prešli mnohými skúškami, no Pán Ježíš ich štastne cez ne previedol, a preto mali dôvod Ho oslavovať. O to tesnejšie sa privinili k noham Pána Ježíša, dobrorēčili Mu a prinášali na modlitbách túto prácu a sýroty, ktorých po vojne bolo stále dosť. Držali sa Božích zaslužení a privlastňovali si ich. Brat Strapoň prijal do tejto služby ďalších pracovníkov. Vychoval a dal vystuďovať mnoho sýrot a polosírot, ktoré sa osamostatnili, ale i naďalej pracovali a slúžili na Božej vinici.

V článku denníka „Čas“ zo dňa 19. 10. 1945 s názvom „Kto nariadil parcelovať pozemok sirotinca“ brat A. Strapoň píše: *Od roku 1945 sa začína s násilným rozparcelovaním časti pozemkov sirotinca. Žiaľ, z 38 jutárov nám zobražali 17 jutárov, teda skoro polovicu ornej pôdy na stavebné parcely. Žalujeme slovenskú verejnosť, ktorá robí kriudu na slovenských sirotách, a prosíme o nápravu. Od r. 1924 do r. 1938 prešlo ústavom 135 chovancov bez rozdielu náboženstva. Hmotne sme si boli vždy sebestační a túto zásadu sme dodržiavali až dodnes.*

Ked sa utvoril slovenský štát, nastal pre nás čas útlaku a ponízovania. Útočili na nás gardisti a obyvatelia, pretože spoločnými rukami sa chceli deliť o sirotiský majetok. Prinutili nás, aby

Budova spolku RODINA a jej chovanci pred novou budovou v roku 1937.

sme majetok dali spolku „Nový život“, ale táto ustanovenia gazdovala na cudzom majetku len jeden rok. Po ročnom hospodárení (s veľkým deficitom) nám role vrátila. Po tomto utrenom príšli obyvatelia, že vraj chcú role na stavebné pozemky. ... 9. októbra 1945 sa vrátili ľudia na naše role, gazdu a pomocníka z role vyzkázaли a pán inžinier Vari z Bratislavы rozmral 17 k. našich rolí a vyzkával na stavebné pozemky pre potrebných. Celý článok sa končí biblickým citátom: „Sirote ani vdove nečirte krivdy“ (Jer 22, 3).

V rokoch 1946 – 49 sa vedúcou sirotinca

stala sestra Mária Selody. Už predtým pracovala v sirotinci v Neresnici. Na krátky čas odišla do Ameriky, ale potom sa znova vrátila do Európy, konkrétnie do Bernolákova do sirotinka RODINA. Počas jej pôsobenia bol sirotinec doplnený nábytkom a šatstvom. Najhlavnejšie však bolo to, že všetci učitelia a výchovávatelia viedli deti k Pánovi Ježíšovi Kristovi.

Sestra Anna Nada Antalíková, rod. Rusnáková bola sama polosirototou a vyrastala v sirotinci v Neresnici. Keď skončila učiteľskú akademiu, vrátila sa ako „druhá mama“, výchovávatelka a učiteľka práve do spolku RODINA. Mnohí ďalší vzácní bratia a sestry pracovali v tejto službe a riadili sa veršom z Písma:

„**Čokoľvek ste urobili jednému z týchto najmenších, mne ste to urobili!**“ (Matuš 25, 40)

V roku 1950 bol sirotinec zoštátnený a stal sa z neho výchovný ústav pre dievčatá.

Niekto objekt prevzal Ústav národného združenia. Prakticky celý majetok Spolku RODINA (s výnimkou modlitebne) bol komunistickou mocou znárod

Verný je ten, ktorý vás povolá – Nová vízia

V lete roku 2017 dal **Pán Boh** bratom a sestrám pracujúcim v diaconií odvážnu víziu – pokračovať v práci Adama Strapoňa. Dal im však aj úžasné zasluženie vo verši v Tes 5, 24 „**Verný je TEN, ktorý vás povolá: ON to urobi!**“ Na jar roku 2018 br. Juraj Hovorka spojil skupinu ľudí, ktorým Pán Boh zapálil srdcia pre výstavbu domova seniorov na pozemkoch v Bernolákove. Táto skupina bratov a sestier si dala názov Iniciatíva. Pravidelne sa stretávali a modlili sa za toto dielo. V roku 2019 Iniciatíva získala podporu Rady BJB v SR a plánovanie projektu sa rozbehlo o čosi intenzívnejšie. Aj s pomocou odborníkov „zvonka“ sme sa dokázali pozrieť na pozemok, ktorý v Bernolákove vlastníme, ako na veľké aktívum, a spolu sme začali premýšľať nad tým, ako ho využiť tak, aby neboli „na tarchu“ cirkev, ale aby služby, ktoré v nôh budú poskytované, dokázali na seba zarobiť. Vzájomnou diskusiou (aj pri komunikácii s obcou) sa postupne zrodil zoznam funkcií/služieb, ktoré sú potrebné a zároveň je ich vybudovanie a prevádzka realistická.

Chceli by sme postaviť **zariadenie pre seniorov a špecializované zariadenie** (pre seniorov s vysokým stupňom odkázanosti), každé s kapacitou 40 osôb. Pre

manželské páry/jednotlivcov v seniorskom veku, ktorí sú ešte samostatní, ale uvítajú blízkosť podporných služieb (lekár, stravovanie), sa v areáli vybudujú **nájomné byty**. Tieto môžu slúžiť napríklad aj zamestnancom zariadení pre seniorov. V ostatných rokoch sa ukazuje veľký obojstranný prínos interakcie seniorov s malými deťmi, a keďže v miestnom zbere je niekoľko členov s pedago-

Pruž vizualizácie zariadenia pre seniorov – Bernolákovo, Slovensko

Lea Miklošová,
riaditeľka účelového zariadenia RODINA

Ako komunikovať evanjelium? Biblický argument pre sociálnu prácu

V každej dobe života spoločnosti a cirkvi je na stole otázka, ako komunikovať evanjelium. A v každej dobe je odpoved' trochu iná. Kým apoštolov opakovane vidíme za rečníckymi pultmi na námestiah, dnes by podobný jav pôsobil komicky, až odpudzujúco. Pred niekoľkými dekadami boli populárne masové evanjelizácie na štadiónoch, čo je v postcovidovej súčasnosti nepredstaviteľné... Jeden spôsob rozšírovania dobrej správy však fungoval po stáročia: **Sociálna práca**.

Už počas života apoštolov cirkev kládla na pomoc nádzynom veľký dôraz. Podľa Skutkov 6 – pomoc vďovám uskutočňovali dokonca priamo dvanácti apoštoli: „Dvanácti teda zvolali zhromaždenie učeníkov a povedali: Nepatrí sa, aby sme my opúšťali Božie

slovo a obsluhovali pri stoloch...“ (Sk 6, 2). Jakub piše, že „čisté náboženstvo je... navštievať si srdcia a vodovy v ich trápení...“ (Jk 1, 27).

V dobe prvej cirkev totiž nefungoval sociálny systém starostlivosti o nádznych tak, ako ho poznáme dnes. Niektoré skupiny ľudí sa ocitli na úplnom okraji spoločnosti a často krát bolo pre nich neľahké prežiť.

Vidieť človeka, ktorý deň predtým na námestí hovoril o Božej láske k ľuďom, ako sa

stará o susedu a jej deti po tom, ako prišli o živiteľa rodiny, muselo byť veľmi silným svetovcom... Slová samotné nikdy nemajú takú vahu ako vtedy, keď sú sprevádzané skutkami, ktoré ich potvrdzujú.

Z historie vieme, že sa v rôznych dobách mierne menili skupiny ľudí, ktorí najviac potrebovali pomoc: v časoch prvej cirkev to boli vodovy a siroti, za života Georgea Muellera siroti, Adam Strapoň v povojnovej dobe sa tiež zameral na deti bez rodičov, dnes by sme za **najnádznejších** možno mohli označiť bezdomovcov alebo ľudí, ktorí trpia rôznymi formami závislostí. Je tu však ďalšia skupina obyvatelstva, ktorá veľmi trpí rôznymi a prudkými zmenami v súčasnej spoločnosti: Seniori.

A tak podobne ako Dvanácti hovorme evanjelium. Ale nezabúdajme na praktickú pomoc ľuďom, ktorí to v našej spoločnosti veľmi potrebujú. Naše slová vtedy budú mať oveľa väčšiu moc.

Peter Azor,
asistent predsedníctva Rady BJB v SR

Jsme pořád na cestě

Když se mě někdo ptá, kdy a jak jsem uvěřil, neodpovídá se mi snadno, protože se nedá říct, že bych někdy v Bohu nevěřil. Přestože jsem vyrůstal v ateistické rodině a nikdo mi o Bohu nikdy nic neríkal.

Rodiče se rozvedli, když mi byly tři roky. Po druhé se maminka rozwáděla, když mi bylo deset a mé sestře pět. Hodně domácích povinností včetně zodpovědnosti za sestru pak připadly mně. Nevím, jestli to mohlo mít vliv na můj vztah s Bohem. Možná ve smyslu, že se mě ujal. Celé dětství jsem totiž vyrůstal s pocitem, že jsou nade mnou oči, které mi nedají ublížit, chrání mě a jsou stále se mnou. Když se otočím, nemůžu je vidět, protože se stále nacházejí v úhlhu, kam hlavu nevypočítím. S nikým jsem o tom nemluvil a bral to jako samozřejmost.

Když ve škole říkali, že Bůh není, že v Něho věřili lidé dříve, chlapecky odvážně jsem opovaloval: „Proč by nemohl být?“ Byla to možná i forma vzdoru. Dodnes, když někdo něco ví příliš jasně a je si příliš jistý, mám snahu jeho přílišnou jistotu zpochybňovat. A přitom to, že jsou nade mnou „oči“, jsem sám bral jako samozřejmost, to mi divné nepříšlo. V dospívání jsem cíchl k divadlu a četl knihy převážně s východní tématikou.

Vděčím maminec za to, že mě držela při zeď a nedovolila mi lézt příliš v oblácích s hlavou plnou nejrůznějších teorií. A jí také vděčím za Nový zákon, který mi darovala, když tehdy docházela do Církve bratrské. Ta kniha byla pro mě zcela praktická, nejen další intelektuální teorie. Pojmenovávala mi skutečnosti, jež jsem žil a viděl kolem sebe, jazykem, kterému jsem rozuměl.

S Něčím, co je nade mnou, jsem občas komunikoval, povídal si.

A teď jsem v Novém zákoně četl, že to je to podstatné - mít s Ním osobní vztah! V době po Listopadu 1989 jsem četl všechny možné tiskoviny, které se tehdy na ulicích rozdávaly. Odepsal jsem kamsi do Švýcarska na letáček podepsaný Andrej a Sára, že mám zájem o zasílání dalších informací o Bohu. A tak mě Andrej a Sára zásobovali.

A já četl a rozširoval si rozhled. A při četbě jednoho takového letáčku jsem u své postele na vysokoškolských kolejích poklekl, odevzdal svůj život Pánu Ježíši a přijal Jej za svého Pána a Spasitele.

Toužil jsem po dívce, po vztahu, po lásce.

Jaksi se mi stále nedařilo. Sice jsem nějak cítil, že vztahy, které mají kamarádi kolem mě, nejsou to pravé ořechové, že to není ta láska, kterou jsem si představoval, láska hluboká, ale měli holku a já pořád ne.

A tak jsem jedny prázdniny na vysoké škole jednu dívku oslovil, psali jsme si a nakonec se vzali.

Před svatbou jsme ale nežili v sexuální čistotě, natolik jsem biblickým hlediskem prodchnutý nebyl. Avšak někde uvnitř v sobě jsem cítil, že to není dobré. Nesetkal jsem se ale s nikým, kdo by mi vysvětlil, že na tento „hlas uvnitř“ mám dát, mám jej poslechnout. Chtěl jsem žít jako ostatní a toužil jsem po lásce, po ženě.

Ona dívka se stala mojí manželkou, ale nesdílela se mnou věci víry. Narodil se nám syn. Kromě jiných rozporů hrálo roli i to, že jsem se ke vztahu s Bohem začal vracet a více chtěl uplatňovat principy, které jsem se z Bible dozvídal. Avšak ne asi zrovna moudře.

Moje první manželka si našla jiného muže a požádala o rozvod. Přestěhoval jsem se do jiného města. Byl jsem sám, celou situaci jsem velmi těžce nesl a jediný, kdo mi zbyl, byl zase Bůh. Více jsem četl Nový zákon, více těnul k Pánu, probíral s Ním nejrůznější věci. A vyslovil přání, že bych rád sdílel to, co nacházím v Novém zákoně, s dalšími; cítil jsem, že potřebuju k dalšímu růstu podobně smýšlející lidi. A tak bylo zase jednou „splněno“, o co jsem se sám požádal, co jsem zformuloval. Ocitl jsem se v církvi, tehdyn R. O. F. C. v Šumperku. Potvrdil jsem svou víru přijetím Pána před církví a následně křtem ve vodě. Obě tyto zkušenosti byly pro mě nesmírně hluboké, silně jsem je prožíval a Pán mě provázel svým Slovem a vše mi vysvětloval a procesy, které jsem prožíval v nitru, pojmenovával až nadpřirozeně a jen a jen pro mě. Věděl jsem, že mě vede.

To mi bylo 27 let. Asi sedm let poté, co jsem odevzdal svůj život Pánu na vysokoškolských kolejích ve svém pokoji. Mohl bych vyprávět dál a dál, co vše se odehrálo v mém životě a jak mě Pán provázel a provází, jaké chybě jsem dělal a jak mi Pán znova a znova odpouštěl a odpouštěl.

O lidech, které poslal do mého života – za všechny snad jen zmíním manžele Luboše a Ivu Hlavsovou, kteří mě kdysi osloви k spolupráci a posléze mi Luboš nabídnul

Rádio 7 je společný projekt internetového a satelitního vysílání, za kterým stojí česká a slovenská redakce TWR. V tomto seriálu představujeme skrý svědectví pracovníky české redakce této stanice. Více o jejím vysílání na www.radio7.cz

namluvit knihu pro Rádio TWR. To ještě nic o mé cestě s Pámem nevěděl.

Ani to, že tuto stanici rád poslouchám.

Na tento první kontakt s Rádiem TWR (ještě ne osobní, knihu jsme točili v Lubošově studiu u něj doma a nahrávka se do rádia jen poslala) jsem později navázal i osobně a pravidelně a od roku 2000 do téhleho a dnešného rádia 7 jezdím na čítat křesťanské texty a knihy. Jsem rád, že tím mohu Pánu sloužit, avšak i pro mě jsou tyto cesty, texty a lidé tam, nesmírně obohacující. Jsou pro mě přáteli – bratry, sestrami.

V roce 2006 jsem se podruhé oženil. Moje manželka přijala také Ježíše za svého Pána a Spasitele a vydala Mu svůj život (je původně z ateistické rodiny, také má jedno neuspěšné manželství za sebou). Manželka má z prvního manželství dva dnes už dospělé syny, já jednoho, spolu pak máme dalšího syna, desetiletého. Jsme členy Apoštolské církve, sboru Cirkev Jinak v Uherském Hradišti. Manželka se stará o knihovnu, já vedu chvály a když mi čas dovolí, snažím se rozvíjet dobré, přátelské, bratrské a pravidlivé vztahy u nás ve sboru, především mezi muži. Moji profesí je celá léta herectví. To samo o sobě bylo na další vyprávění. Uvědomují si, že takováto svědectví o cestě s Pámem často působí jako z pohádky. I z toho mého by se mohlo nabýt dojmu, jak to krásné dopadlo a jak to krásné všechno jde a je v pořádku. Součástí toho všeho je ale také mnoho bojů, nejistot, chyb, omylů, proher, zranění a bolestí. Jestli si čtenář pomyslí, že jsme se například z prvního manželství poučili a nyní je nás život křesťanská idylka, vysvětuji ho z omylu. Moc dobré si uvědomují, že jejen Boží zásahy, které ukázaly cestu ze slepých uliček a bezvýchodnosti, kdy jsme si byli jisti, že už je konec a nic se napravit už nedá. To bylo také na další samostatné vyprávění.

Jsme pořád na cestě, pořád ve vztahu s Ježíšem, Jeho Duchem i nebeským Otcem. Pořád v Jeho škole. A pořád chybující, omylní a často i hříšní lidé. Jen Jemu patří Sláva, že si nás i přesto k sobě povolal, přivlastnil a u sebe drží!

Pavel Hromádka

Baptisti pri zakladaní obce Miloslavov / 2. časť

Príchod baptistov do Miloslavova

Z historických prameňov sa dozvedáme, že prvým kolonistom na Žitnom ostrove bol Juraj Stanko. Bol nie len prvým osadníkom kolónie Miloslava, ale aj verným Božím služobníkom, ktorý zvestoval čisté evanjelium a hľásil sa k zásadám baptizmu. Nadpis tejto kapitoly nám napovedá, že sa to neudielalo naraz. Výsledkom pádu Rakúsko-uhorskej monarchie a obidvoch svetových vojen bol okrem iného aj vznik nových štátov a ich hraníc. Tým sa spustila vlna nútenej deportácie pre jedných a zase pre druhých to boli návraty do pôvodnej vlasti. Nielen z historických dokumentov, ale aj z rozprávania mnohých svedkov a priamych účastníkov týchto stahovaní sa dozvedáme, že to bola doba veľmi tažká, ba až tragická, ale pre navrátilcov plná očakávaní a nádejí na lepší život v rodnej vlasti. Skúsmes na chvíľu pohrúziť do dejia, ktorý sa odohrával za hranicami našej vlasti a tiež vo vnútri nášho štátu.

Po skončení prvej svetovej vojny a vzniku Československa sa uskutočňovala veľká pozemková reforma zameraná na osídlovanie. Zákon o predelení pôdy, ktorá bola odobratá veľkostatkárom, umožnil návrat mnohým Čechom a Slovákom do pôvodnej vlasti. Kolónia Miloslavov vznikala parcelovaním veľkostatku Wiener-Weltencov. Celý tento proces by sa nedal uskutočniť, pokiaľ by túto iniciatívu mladého československého štátu nevyužili a nepodporovali samotní kolonisti. Každá doba má svojich hrdinov a jedným z nich bol **Juraj Stanko** (foto), rodák z Békešskej Čaby v Maďarsku. Svoje organizačné schopnosti využil pri zakladaní nových kolónii. Najskôr si však všimnne jeho duchovný profil. Rodičia Juraja Stanku vyznávali evanjelické náboženstvo, a keď sa im naskytla príležitosť odísť za väčšou náboženskou slobodou, opustili rodnú zem a usídli sa v Békešskej Čabe, vo vtedajšom Uhorsku, kde sa Juraj narodil. Najskôr chodil do slovenskej školy, ale matka ho od piateho ročníka dala zapísť do maďarskej školy, aby si osvojil aj túto reč, nakoľko maďarčina bola úradným jazykom. Keď nastúpil do maďarskej školy, nevedel po maďarsky ani slovo, ale čoskoro patril medzi najlepších žiakov. Vyučil sa za murára a popri tom s veľkým zápalom získaval nové vedomosti, hlavne čítaním. Založil si aj vlastnú knižnicu. Rád číta Biblia a čoskoro sa zoznámal s baptistami a skrže nich sa rozhodol na-

Prečo bol a je **Rozsieváč** výnimočný? Ani Juraj Stanko nedúfal, že tento časopis bude vychádzať aj v 21. storočí a stane sa unikátom. **Rozsieváč** sa stal spoločným časopisom Čechov a Slovákov a vychádza až dodnes. Bolo však aj obdobie temna, keď komunistický režim v roku 1952 zakázal jeho vydávanie. Juraj Stanko pri jednom rozhovore so slzami v očiach povedal: „Či sa ja ešte dožijem, že **Rozsieváč** bude znova vychádzať?“ Nedožil sa toho, ale tri roky po jeho smrti, v roku 1969, **Rozsieváč** opäť vyšiel. Rokmi sa zmenil formát, tlač a dnes vychádza jedenáštročne do roka v plnofarebnom vydani. Má svojich priaznivcov doma i v zahraničí a je dostupný aj v elektronickej podobe pre čitateľov z celého sveta na stránke: www.baptist.sk. Menili sa aj redaktori a prispie-

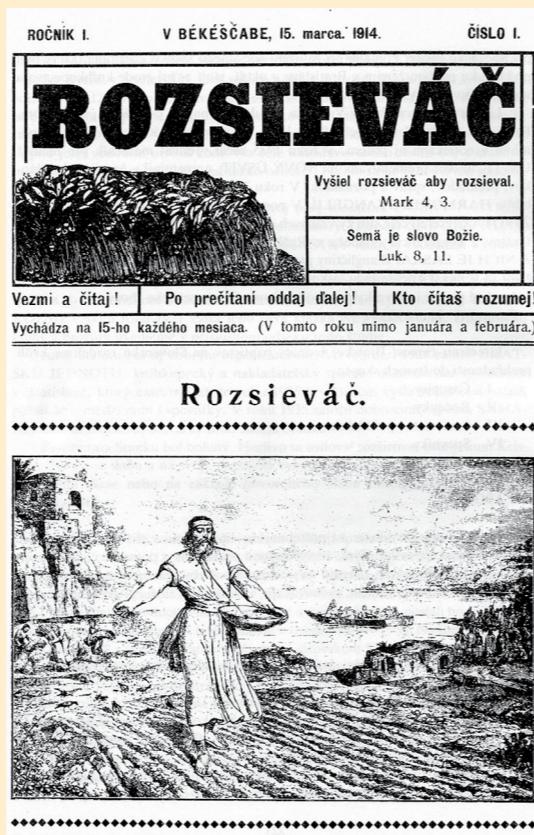
Vhodná odpoveď.

Kazateľ Ján Wesley cestoval raz na jednej lodi. Na tej lodi cetovali tiež dva vysmeváči, ktorí sa odhodlali, že kazateľa budú vysmevať a dráždiť vo všetkom, v čom len budú môcť. Jedno ráno s väzňami sa bližili ku nemu a jedon z nich prehovoril: „Pán Wesley, či Vy viete o tom, že v pominulej noci čert zomrel?“ Zatím Wesley práve tak väzňom tvárou a fútostipným hlasom odpovedal: „Ach, ktože sa smiluje už teraz nad Vámi, Vy úbohé siroti?“

číepky z Rozsieváča č.7/1914

Drahé bratstvo!

Dávam Vám na vedomie, že dňa 10. decembra 1920 splnila sa konečne moja dávnejšia túžba. V tento deň totiž dosiel som s pomocou Pána do mesta Bratislavu Opustil som Maďáriu a prišiel som s celou mojou domácnosťou (manželkou a dieťatami) do republiky Československej, kde stávam sa na základe triancskej mierovej smluvy automaticky i jej občanom. Nič inšte nedohnalo ma do republiky, len horlivá láska ku mojmu československému ľudu, ktorý natoliko milujem, že som to nie v stave ani rečou a tak ani písomne vyslovil. — Jedinou mojou snahou je, položiť všetky moje schopnosti na oltár božieho kráľovstva. Čo len vystane zo mňa, chcem sližiť môjmu ľudu činom, rečou a písmom.

vatelia, ale jedno sa nezmenilo. **Rozsieváč** stále rozsieva evanjelium – dobrú správu o záchrane všetkých ľudí.

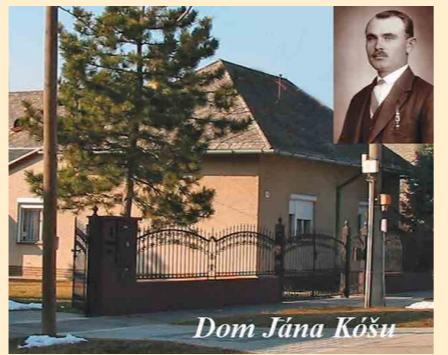
Po vojne sa Juraj Stanko, horlivý národnovec, prestahoval na Slovensko.

Svoje rozhodnutie zverejnili aj v **Rozsieváči** 10/1920.

Pristáhol sa najskôr do Bratislavu, kde sa nadalej venoval misijnnej práci. Pôsobil na rôznych miestach

Pri úvodnom čísle časopisu **Rozsieváč** sa objavila fotografia Juraja Stanku a jeho rodiny. Táto fotografia je dôležitá pre výskum historie obce Miloslavov. Juraj Stanko bol jedným z prvých kolonistov, ktorí si založili dom v obci. Významnou súčasťou jeho domu bolo aj modlitebne.

Dom Jana Kóša

a popri tom sa živo zaujímal o proces kolonizácie. V roku 1921 sám prijal ponuku prestahovať sa s rodinou do novoznámkujúcej obce Miloslavov na pridelovanú pôdu s možnosťou čerpať štátne subvencie na rozbeh polnohospodárskej činnosti. Tu si ako prvý kolonista postavil dom s Jánom Kóšom.

Na radu a podnet Juraja Stanku reemigrovalo do tejto oblasti veľa baptistických rodín, ale aj známych a priateľov, ktorí sa usadzali v Alžbetinom Dvore, na Hviezdoslavove a vo Fakovom Dvore (Kvetoslavov).

Juraj Stanko pomáhal pristáhalcom vybavovať prídeli na hospodárske usadlosti. Medzi tými, ktorí prišli v prvej vlni, boli hlavne členovia baptistických zborov z Maďarska a Poľska. Spájala ich rovnaká viera a Juraj Stanko chcel pre nich vytvoriť aj duchovné zázemie, preto navrhol, aby sa schádzavali na bohoslužbách po domoch v rôznych častiach kolónie.

Tieto stretnutia ich zblížovali, ale cítili sa veľmi rozptýlení, a tak postupne v nich viac a viac horela túžba postaviť si spoločnú modlitebnu. Po príchode väčšej skupiny baptistov z Volyně došlo aj k prvým rozehnutiam.

V roku 1925 bol zakúpený pozemok v časti Miloslavov. Architekt Miloš Svitavský z Bratislavы vyprá-

Je to až neuveriteľné, že začali stavať v máji 1926 a už 7. novembra toho roku bola modlitebňa slávnostne otvorená.

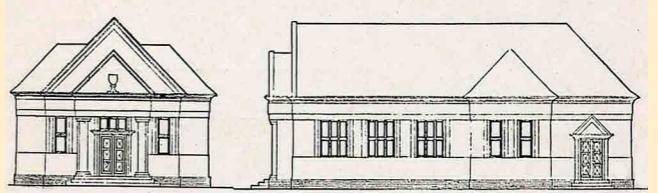
Nebolo to však jednoduché, chýbali finančie, a preto sa členovia zboru dohodli na „zosype úrody“, aby z predaja prebytkov získali peniaze.

Tiež aj sesterský krúžok MARTA prispeval na splácanie dlhov z predaja ručných prác. Prvým kazateľom bol Karel Vaculík z Bratislavы. V roku 1926 sa prestahoval do Miloslavova. V tom istom roku požiadali o osamostatnenie zboru a k 31.12.1926 sa stala

Noví kolonisti. Na veľkonočný pondelok boli uvítaní na novej kolonii v Miloslave reemigranti, vrátiaci sa z Volynska k nám. Priali by sme im, aby po všetkých tých oslavných rečiach nedožili sa trpkého sklamania z tvrdej skutočnosti.

stanica bratislavského zboru samostatným zborom v Miloslavove. Zbor slávnostne privítal ďalšiu skupinu reemigrantov z poľskej Volyně 5. apríla 1926. O tejto udalosti písali aj noviny.

Plán modlitebne Náboženskej obce československých baptistov v Miloslave

Pohľad z predu

Pohľad podľa l'ny

Navrh: architekt Miloš Svitavský v Bratislavе.

coval podľa predstáv brata Stanku projektovou dokumentáciu. Bratstvo si zobrazovalo pôzdročku 10 000 Kč a s nadšením sa pustili do stavby.

Hlavným organizátorom týchto udalostí bol Juraj Stanko. Volynskí, podobne ako pristáhalci z Maďarska, priniesli do zboru netradičné hodubné krúžky ako tamburás a dychovku. Juraj Stanko, napriek tomu, že bol vyučený za murára a tieto zručnosti využil v plnej miere pri stavbe modlitebne, bol zároveň aj spisovateľ a kazateľ. Kázal, krstil, sobášil a pochovával. Na spravovanie svojej polnohospodárskej usadlosti mu nezostávalo veľa času, a tak starost bol prevažne na pleciach jeho manželky Zuzany.

Ona mala pre polnohospodárstvo vrodený talent. Mnoho sa naučila doma od rodičov a s nadšením sa ujala hospodárstva.

Rozumela pestovaniu krmovín a obilia, ako aj ovocinárstvu a tiež dobytku a hydine.

Juraj, okrem povinností starostu (v Miloslavove bol starostom 17 rokov), organizoval rôzne školenia o efektívnosti pestovania ovocia prostredníctvom školiteľov zo záhradníckej školy v nedalekom Eberhárde (Malinovo). Juraj Stanko bol uznávanou osobnosťou vtedajšej doby.

Ludka: Som nášmu Pánovi veľmi vdáčná, že tohtoročná konferencia sa z Jeho milosti uskutočnila a že som sa na nej mohla zúčastniť prezenčou formou. Prijala som mnoho požehnania zo slova, z rozhovorov, svedectiev, chvál.

V. Malý
(pokračovanie v budúcom čísle)

Všetko je raz prvýkrát 2. časť

JEDNO POTREBNÉ v 21. storočí

Česko-slovenská konferencia sestier BJB – Svedectvá...

Monika: Text z Evanjelia podľa Lukáša 10, 38 – 42 nemá hovoríť o dvoch ženách, Marte a Márii, ani o tom, čo je lepšie, či služba (diakonia) alebo kázeň Božieho slova.

Má nám poukázať na Pána Ježiša, na to, že sa nemáme nikdy vyvýšovať nad iných alebo dokonca Jeho poučovať, poukazovať na to, čo všetko robíme pre blíznych alebo pre Nego. Nemáme sa tak veľmi starať o hmotné veci, o telesný pokrm a popri tom aj poukazovať na to, čo iní robia alebo nerobia.

Starosti o hmotné veci nám naozaj často zamestnávajú myseľ oveľa viac než Božie slovo.

Pán Boh vidí naše srdce, našu vieri, našu pokorу. Milovať Pána Boha z celého srdca, to je to jediné, čo treba aj teraz v 21. storočí.

Ako je doslovene napísané: „Sadnúť si Ježišovi k noham a počúvať Jeho reč.“

EVA: Tohtoročná konferencia žien bola iná ako po minulé roky. V roku 2020 sa neuskutočnila, a preto som tohtoročnú možnosť zúčastniť sa považovala za zázrak. Neprekážal mi ani „skrátený čas“ na jeden deň, ani rúška.

Najviac ma oslovili chvály, ktoré sa striedali v slovenskom a českom jazyku.

Témou bola veta Pána Ježiša: „Jedno je potrebné v 21. storočí“ na základe príbehu Marty a Márie. Zaujala ma otázka: „Zamestnávať sa práca pre Pána Boha natoľko, že zanebáva osobné spoločenstvo s Pánom Ježišom Kristom? Zastav sa, aby si každý deň načerpala novú silu, aby si sa nezľomila.“ Bolo to upozornenie osobne pre mňa: Naozaj sa zastaviť a stísni, napriek kolotoču povinnosti.

Ludka: Som nášmu Pánovi veľmi vdáčná, že tohtoročná konferencia sa z Jeho milosti uskutočnila a že som sa na nej mohla zúčastniť prezenčou formou. Prijala som mnoho požehnania zo slova, z rozhovorov, svedectiev, chvál.

Témou boli slová z Evanjelia podľa Lukáša 10, 38 – 42 a Listu Rimanom 12, 2.

Text z evanjelia nie je o ženách, je o Ježišovi, ktorý, keď vstúpil do domu v Betánií, stal sa Pánom toho domu. Kristus má byť Pánom aj mojej práce, kuchyne, spálne.

Marta sa postavila nad Pána Ježiša slovami: „Pane, nedbáš...?“ Je to vážna vec, keď napomínate Ježiša, že neovládá situáciu. Každá z nás má k niekomu blízšie, buď k Marte, alebo k Márii. Obe sú potrebné pre svoje výnimcové obdarovanie.

V každej konkrétnej situácii a činnosti sú po-trebné tri veci: NACASOVANIE – kedy svoje obdarovanie aktuálne uplatniť, MIERA – do akéj miery mám svoje obdarovanie aplikovať v konkrétnnej situácii, a aký POSTOJ zaujať – v pokore slúžiť, alebo sa nechať vidieť. Boží Duch nás vychováva, aby sme boli ako SOL, ktorá zmizne, ale zároveň byť aj METOM NA VRCHU, ktoré sa nedá ukryť.

Dôležitá je aj VIERA – robí to, čo od nás Pán Boh chce. V našom storočí je problematické niečo vyniechať – lebo najväčší nepriateľ najlepších vecí sú dobré veci. Mária milovala Ježiša tak, že riskovala vzťah so sestrou, neskôr riskovala posudzovanie učeníkov (ked'

natieraťa Ježiša druhou mastou). Túžim aj ja milovať Pána Ježiša viac než čokoľvek alebo kohokoľvek? Lebo kresťanský život bez rizika je oxymoron. Často sa snažíme utiť si Pána Ježiša svojím spôsobom ako Marta. Ale k Bohu sa dostávame

len Jeho spôsobmi, Jeho cestami. Som vďačná za Jeho slovo aj za vzájomnú blízkosť so sestrami.

Zuzka H.: Nikdy som nebola na sesterskej konferencii. Aspoň nie ako obyčajný účastník, aj keď som ženou a matkou už dlhšie. Doposiaľ som sa necítila byť „sestrou“ – v zmysle, že by bolo pre mňa prirodzené ísť na takéto stretnutie.

Ale tento rok som si povedala: „Ved' prečo nie? A ešte keď sa (tak výhodne pre nás) uskutočňuje v Košiciach... mám tam jednu jedinú povinnosť, splním si ju a zvyšný čas bude pre mňa (hlavne duchovne) užitočný.“

Tak som teda „odložila“ deti, aj povinnosť som si splnila, a sadla si na svoje miesto. A hned ako začal program, som si uvedomila: Aké je to sústrediti sa? Ako to zvládnem po rokoch konštantného vyrušovania detmi pri každej činnosti? Či je to varenie, čítanie, sedenie v zhromaždení... ved' si veľačrát ani ruky nemôžem pokoje umyť.

„Panu Ježišu, pomôž mi sústrediť sa. Hovor dnes ku mne.“

A Pan Ježiš hovoril. Aj o tom, že som väčšinou ako Marta a snažím sa radšej niečo robiť, namiesto trávenia času s Ním. Alebo že

s všetko môže zmeniť, aj keď žijem v zabetnutých kolajach. Že On je stále so mnou, aj pri tých najobyčajnejších činnostach. A že služba je výborná vec, ale všetko so správnou mierou. Slzy v očiach som mala tento deň veľačrát. Vďaka Bohu za tie rúška, zakryjú viac než len ústa a nos.

Už by som len citovala sestru Danku Hanešovú: „Len pozor na tie trnícká, ony čakajú, aby zadusili to dobré, čo vyrastie...“ Dám si pozor. A dakujem, sestry, za požehnaný deň!

Miriam B.: Tohtoročná konferencia sestier BJB SR a ČR bola v mnohom iná, ale niektoré veci sa nezmenili, ako napr. osobné stretnutia, rozhovory, svedectvá či spoločný čas pri chválich a Božom slove. Aj vďaka tomu sú tieto konferencie jedinečné a vždy prinášajú duchovné občerstvenie, povzbudenie či napomenutie. Nebolo tomu inak ani tento rok, aj napriek oveľa menšiemu počtu prítomných. Som veľmi vďačná za zamyslenia pri Božom slove, ktoré mi dali nielen nový po-hľad na známy príbeh o stretnutí Pána Ježiša s Martou a Máriou, ale tiež mi pomohli uvedomiť si, čo je pre mňa to „Jedno potrebné v 21. storočí“.

Pripravila E. Pribulová

Jeho smrť na kríži, Jeho dokonalá obeť je riešenie problémov celého sveta!

Narodenie dieťaťa je pre rodinu významná udalosť, ktorá výrazne ovplyvní jej každodený život.

Nič už nie je také ako predtým. Dúfam, že každá matka – žena, mi dá za pravdu, že to malé stvorenie dokáže život celej rodiny prevrátiť naruby. Kolko starostlivosti, kolko prebedených nocí, kolko slz smútku, bezmocnosti, vycerpania, ale aj radosti a šťastia si rodina užije, kým ten malý človečik začne byť ako-tak samostatný. Nehovoriac o tom, že keď sa už dokáže sám presúvať z miesta na miesto, či už po štyroch alebo aj po dvoch, nie je schopný správne vyhodnotiť nebezpečenstvá, nástrahy a prekážky, ktoré na neho všade okolo číhajú. Opäť sú to rodičia, príbuzní, skrátku ti, ktorí ho momentálne majú na starosti, aby dávali na dieťaťo pozor. Ochráňujú ho, vedú, povzbudzujú a utišujú, ale aj vyrhcia, keď niečo vypariat.

Myslite si, že nové stvorenie, človek, ktorý spozná Pána Ježiša Krista ako svojho Pána, Spasiteľa a Vykupiteľa je na tom inak? Narodiť sa do rodiny veriacich, duchovne ozíti neznamená automaticky viedieť, ako máme žiť a slúžiť Bohu. Nadalej ostávame uvážení vo svojom starom hriescnom tele, nás duch je sice hotový, ale telo je slabé a bojuje proti

vedený k vieri, čítaniu a poznávaniu Biblie, nechodil na bohoslužby. Pre mňa bolo všetko nové.

Netrvalo dlho a ja som svoje správanie a konanie konfrontovala viac so schémami myšlienia, ktoré som prevzala od svojich rodičov alebo získala osobnou skúsenosťou, ako s pravdom Božieho slova. Niežeby som ho nečítala. Čítala a bola som z neho nadšená tak ako malé dieťačko, ktoré má potešenie z mamičkino mlieka. Vôbec som netušila, že pečať Svatého Ducha, to znamenie pre duchovný svet, že patrím Bohu, zároveň znamenalo vstup do Božej armády.

Ocitla som sa uprostred duchovného boja. Ten zlý útočil a využíval všetky moje slabosti, moju nevedomosť, pýchu, ale aj zranenia a nepochopenie okolia, aby ma urobil neužitočnou, aby ma presvedčil, že som zlyhalá natoliko, že robím Bohu len hanbu. Hnevala som sa na Boha, nechápala som, čo sa to deje, prečo nedokázam žiť normálny kresťanský život, ale stále robím to, čo nechcem. Modlila som sa, kričala som a prosila Boha o pomoc, ale moja motivácia nebola správna.

Chcela som robiť všetko sama, z vlastnej sily. Nedávala som Bohu priestor, aby konał On, ale tvrdohlavo som chcela všetko zvládnut samá, a tak si zaslúžiť Božiu lásku a prijatie. Je to dosť hlúpe, však? Teraz to už viem.

Viem, že Božia láska, Božie prijatie aj spasenie je dar, ktorý mám prijať – nemôžem si ho zaslúžiť. Nerozumela som tomu, vždy som si myslala, že nič nie je zadarmo, všetko si treba vydiť, zaslúžiť, nepoznala som skutočnú lásku, nechápala som, že môže existovať niečo ako bezpodmienečná Božia láska.

Minulú nedelu (13. 6.) uplynulo 27 rokov od môjho znovunarodenia. Úprimne vyznávam,

Svedectvo sestry Kataríny Sližíkovej

vý. Je to milosť, že Boh nevykonáva súd nad nami okamžite, ale nás trpeživo mení. Pomaly, postupne mení našu myšľ, oslobozuje nás od falóšnych predstáv o sebe, o Ľom, o druhých ľuďoch. Učí nás pokore a poslušnosť.

Boh nás učí bezvýhradne Mu dôverovať, učí nás zomierať svojmu ja. Neviem, do akého miery tiež registrujú ľudia okolo nás, ale viem, že Božia práca v nás, ale aj skrže nás, v prvom rade prekvapuje nás samých.

Zrazu myslíme alebo konáme úplne inak, ako sme myslíeli a konali doteraz. To, čo sa nám páčilo, robilo nám radosť, to, čo hľadali zaujímavé, ale je pre nás stratou času, hriechom, ktorý v pokání dávame Bohu.

Nás život je zrazu dar, ktorý si nechceme nechat len pre seba, ale túžime ho rozdávať všade vôkol nás. Z lásky a vďačnosti voči Bohu. Už sa nechceme nikomu páčiť, vieme, že na nás nie je nič dobré ani pekné. Naša hodnota je daná Bohom. Nás boj sa však nekončí.

Ten zlý urobí všetko preto, aby nás zastavil, znechutil, oklamal, obrátil a radosť a potesenie zo života s Kristom. Nie je jednoduché neustále zomierať svojmu pyšnému ja, ktoré si čas od času tak rado sadne na trón nášho života. Ak mu dáme priestor, ten zlý hneď začne s obviňovaním, spochybňovaním Božej lásky k nám a klamstvami.

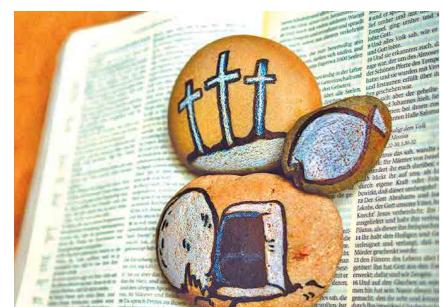
Dáme mu priestor, alebo sa oddáme pod mocnú ruku Božiu? Len naša pokora pred Bohom nám umožní vzoprieť sa. „**Posilňujte sa v Pánovi a sile jeho moci, oblečte sa v celú výzbroj Božiu, aby ste mohli obstáť v zlý deň**“ – hovorí Božie slovo. Pan Ježiš je stále pri nás, môžeme Mu dôverovať, že On nás neopustí ani nezanechá. Boh ostáva verný, lebo nemôže samého seba poprieť.

V speváku Bratské piesne je nádherná pieseň, ktorá presne vyjadruje to, čo prežívame vo vzťahu k Pánovi Ježišovi. Dovoľte, aby som prečítala časť tejto piesne:

Mám velkého mocného Krála, že náležím Jemu, to viem. Strach netiesni, neláka sláva, vždy všade ho vyznávať smeň. Pán Ježiš sila, aj život môj, večného pokoja, šťastia zdroj. Mám veľkého, mocného Krála, s ním nebeské dedičstvo mám.

Bože Otče, dákujem Ti, že vďaka Tvojej milosti a vôľi môžem dnes spolu s Božím ľudom vyznávať, že Ježiš je môj Pán. Amen.

Katarína Sližíková

JEŽIŠ – Môj Pán Svedectvo na konferencii BJB – 19. 06. 2021

V Knihe PRÍSLOVÍ čítame tieto slová:

„Chodník však spravodlivých je ako úsvit, ktorého jas rastie až do bieleho dňa; Cesta bezbožných je ako temrava, nevedia, o čo sa potknú.“ (4,18 – 19)

Drahé sestry, je pre mňa cťou stať tu dnes pred vami. Sama by som sem určite neprišla. Pán Ježiš ma pozval do služby sestrám v našej cirkvi. Svoju službu neviem objektívne posúdiť a ani sa neodvážim ju hodnotiť, ale dôverujem Pánovi Ježišovi, že aj dnes to bude On, ktorý bude skrže mňa hovoriť k vám. Pre mňohé z vás som neznámaou osobou, nevyrástla som v baptistickej cirkvi, takže v zboroch či už v Čechách, alebo na Slovensku ne-nájdete nikoho z mojich predkov alebo príbuzných, teda podla tela, a predsa som súčasťou tejto Božej rodiny veriacich. Prečo?

tej istej adrese – ale bolo to skutočne tak? Ostala som občanom Slovenskej republiky, tak ako to, mimochodom dodnes, deklaruje môj občiansky preukaz?

NIE!!! Božie slovo hovorí, že už som to nie ja, ale niekoľko iných, už nebývam na Slovensku, lebo mojím domovom sú nebesia. Verím Božiu slovu.

Pri krste po svojom obrátení som dostala verš z Listu Filipským 1, 6: „A som presvedčený, že Ten, ktorý počal vo vás dobré dielo, aj ho dokoná až do dňa Krista Ježiša.“

Pravdu povediac, vtedy som mu veľmi nerozumela, viete prečo? Chybne som si myslala, že mojím znovuzrodením a naplnením Svätým Duchom, ktoré som prezila a veľmi emotívne vnímala, bolo už predsa všetko dokoňané – zrazu mi bolo všetko jasné, vnímala som Božiu prítomnosť, bremeno hriechov, ktoré má tlačili k zemi, mi Pán Ježiš sňal z plieč ako oceľový plášt a ja som cítila úžasného radosť, voľnosť, slobodu, doslova som sa vznášala. Zrazu bol svet gombička, mala som chut kričať do celého sveta, že Boh je živý a Pán Ježiš Kristus je tá cesta k nemu.

Záverečná pieseň konferencie... Košice 2021

nám. Všetky naše doterajšie skúsenosti, životné znalosti a vedomosti – to všetko bojuje proti nášmu znovuzrodenému duchu, ktorý má sice priame spojenie so Svätým Duchom, ktorý mu svedčí, že je dieťaťom Božím, ale dokáže včas rozoznávať taktiku a diabolu úskočnosť? Prosím, chápate ma dobre, hovorím o svojej skúsenosti. Skúsenosti človeka, ktorý nevyrástol v kresťanskej rodine, nebol

Vzpomíková banka

Vzpomínky na konference stávajícího výboru Odboru sester BJB v ČR

Někdy je dobré se na cestě životem zastavit a ohlédnout se zpět. Naše srdce se naplní vděčnosti, když si uvědomíme, co všechno jsme od Pána Boha dostaly. Milost za milostí, každý den nová milost, nový pohled, nové naplnění, den za dnem nás zahrnuje Nebeský Otec dary, aniž bychom si uvědomovaly vděčnost. Proto jsou důležitá zastavení a naslouchání v tichosti Duchu svatému, který nám připomene to, na co naše mysl nestačí.

Nás život si můžeme představit jako „**Vzpomíkovou banku**“. Čím je starší, tím víc máte naspořeno. Ovšem můžete čerpat jen to, co jste vložily. Můžeme z ní čerpat i dlouhodobé vklady – vzpomínky, které zůstaly jako v trezoru právě na čas, kdy je budeme potřebovat.

*Helena Včeláková a sestry na konferenci v Brně...
... a sestry, které pracovaly v OS BJB v průběhu 50 let...*

Jaká jsou nutná pravidla pro ukládání na osobní vzpomíkový účet?

Hluboký vztah s Pánem Ježíšem Kristem, který je dárcem všeho dobrého. Díky Němu se stávají i ty těžké, někdy smutné vzpomínky snesitelné a dokonce i radostné. S Ním uneseme i bolest a trápení, protože On proměňuje uplakané vzpomínky v radost.

Dále musíme naše srdce oprostit od každé stopy nenávisti. Průběžně zbyvat svou mysl zbytečných starostí. Spoléhat se ve všem na Pána Ježíše a nechat svou mysl proměnit na „mysl Kristovu“.

Chválit ho za všechno, co mohu, a nestěžovat si na to, co nemohu,

nebo nemám. Víc dávat, méně očekávat. Tato pravidla, ne vždy jednoduchá, naplní naši „vzpomíkovou banku“ pořádným obsosem.

Paměť je úžasné stvořitelské dílo. Vzpomínky na konference sester mě vedou k velké vděčnosti a jsou v mé osobní bance tučným kontem. Věřte, je toho mnoho, za co mohu být vděčná. Především za tu zkušenosť, kdy nás v přípravě každé konference Pán Bůh předcházel a dal nám důkaz, že On má vše pod kontrolou. I když jsem se třeba některých úkolů obávala, zpětným pohledem jsem viděla, jak se moje obavy proměnily v radost, a já jsem měla další obnos pro vzpomíkovou banku.

Jestli jsem někdy měla zvláštní obavy, pak to byla konference k 50. výročí práce sester v roce 2018. Vnímala jsem velikou zodpovědnost za vyjádření vděčnosti především Pánu Bohu, že naše Česko-Slovenské konference stále, i po 50 letech mohou pokračovat, a to díky Boží milosti za milostí. Cítila jsem vděčnost i ke všem sestrám, které pracovaly před námi... V této době mě intenzivně provázela vzpomínka na slova sestry, která stála na začátku obnovy sesterské práce, Evy Titěrové, která mi v jednom rozhovoru, v začátku mé práce řekla, že i ona měla jisté obavy, jak bude práce pokračovat.

Dostala od Pána Boha odpověď: „Budeš pracovat ty, nebo já?“ Jednoduchá věta, která mi zůstala jako vzpomínka a mohla jsem si ji mnohemrát připomenout, když bylo potřeba. Konference v Brně byla vlastně naším posledním osobním setkáním. Nikoho z nás nenapadlo, že to, co se nepodařilo celých 50 let, podaří se pandemii, kdy se konference v roce 2020 musela zrušit a ani ta letošní nám nedovolila setkat se osobně. Ale i z této doby pandemie budou za čas jen vzpomínky. Já vám moc přejí, abyste ukládaly co nejvíce těch vzpomínek, které jsou pro oslavu Pána Boha. **Každý den je dar, ve kterém můžeme čerpat z toho, čím jsme byly obdarované. Není toho málo.**

Pán Bůh na nás nešetří. Dal nám ten nejuzácnější a nejcennější dar – svého Syna Pána Ježíše Krista, abychom s Ním mohly trávit věčnost. Jemu naslouchejme a u Něho čerpejme a ukládejme na dny, kdy budeme potřebovat slyšet, že máme mocného a silného Pána, který nám to v životě dokazoval.

Helena Včeláková
předsedkyně OS BJB v ČR

Moje vzpomínka na minulé konference

Mám několik jasných, i když krátkých vzpomínek na sesterské konference v uplynulých letech.

Pro jednu z těchto vzpomínek musím sáhnout hodně hluboko do minulosti.

Je ze sesterské konference v osmdesátých letech. Myslím, že to bylo poprvé, kdy jsem se sesterské konference účastnila a to mi bylo asi 14 let.

Nepamatuji si téma konference, ani sestru či bratra, kteří tam sloužili výkladem Božího slova. Co mně však oslovilo, bylo osobní svědec sestry Drahušky Hýskové.

Ve svědec sestra sdílela své zkušenosti z doby,

kdy se rozhodovala otevřít svůj domov dětem z dětského domova.

Mluvila nejen o úřední mašinérii, která nebyla v době totality nakloněna svěřovat dítě do výchovy křesťanům. To hlavní, o co se podělila, byly každodenní radosti i starosti a trápení, které prožívá opuštěné dítě a s ním i dospělá pečující osoba. Co mě oslovilo, byl její nadšený, láskou a pokojem naplněný obličej, když mluvila o své malé holčičce. Tenkrát jsem nevěděla, proč mi Bůh tuto vzpomínku zafixoval tak hluboko.

Pochopila jsem to o pár let později, když jsme s manželem přijímali do rodiny naše

děti. V čase, kdy přišly problémy a starosti, kterých bylo nad hlavu, jsem si nejdříve vzpomněla na Drahušku a její zářící obličej. Dnes vím, že takový pokoj a radost dává jen Pán Ježíš, když s Ním sdílíme svůj každodenní život.

Vilma Koblischová

Helena Včeláková

Pavel Coufal

Stát se kazatelem je velké rozhodnutí, aspoň v mých očích. Letos uplynulo 25 let od tvé ordinace do služby kazatele.

Můžeš se s námi podělit o své vzpomínky na tu dobu před 25 lety? Jak to tehdy bylo a jak jsi prožil povolání do služby?

To jsi nazvala zajímavě: „velké rozhodnutí“. Když nad tím přemýšlím, každý člověk dělá ve svém životě několik opravdu velkých rozhodnutí, která mohou jeho život velmi změnit. Když se někdo stává kazatelem, je to z mého pohledu „velké“ rozhodnutí proto, že opouští dosavadní životní dráhu a cele se odevzdává do služby Bohu a lidem. Nejde jen o zaměstnání.

Je to povolání a služba, do které dávám celé srdce, celé své já, musí to být z lásky a hlbokého vnitřního přesvědčení. Tato služba je často velmi náročná (tak jako mnoho tzv. pomáhajících profesí, ale ještě je zde ten rozdíl duchovního zápasu) a nedovedu si představit, že bych v ní mohl být naplněn tolik let, pokud bych předem neprožil jasné povolání od Pána církve.

U mě ta cesta k tomuto „velkému rozhodnutí“ trvala asi 13 let. Už při svém obrácení a křtu v době dospívání jsem vnitřně cítil, že bych chtěl sloužit Bohu. Toto volání se ve mně občas probouzelo silnější, občas umlkalo. Když jsem se po maturitě na průmyslovce rozhodoval, zda jít studovat teologii, nebo elektrotechniku, vedl jsem velký vnitřní zápas za poznání Boží vůle. V té době jsem asi zklamal některé bratry z vedení Jednoty, že jsem svoji přihlášku na teologii stáhl, ale dnes vím, že pro mě tenkrát nebyl ten správný čas. Nakonec ze mě byl telekomunikační inženýr, ale to Boží volání ve mně zůstávalo.

Po vojně, to už bylo po revoluci, jsem mohl strávit jeden rok ve Spojených státech jako dobrovolník, a tam jsem prožil jasné povolení jít do služby Pánu naplně. Pán se mě opakováně ptal podobně jako kdysi učedník Petra: „Miluješ mě více než tito?“ – Pokud ano, tak buď pastýřem mých ovcí.“ Bylo to tak silné, že jsem po návratu domů začal studovat na Institutu TCM a přijal pozvání ke službě v nově vzniklé olomouckém sboru.

V roce 2005 jsem nastoupil do služby kazatele ve sboru v Brně. Byla to pro mě velká změna, brněnský sbor byl 3x větší a měl za sebou přes 100 let historie.

– V té době se také rekonstruovala modlitebna. Přede mnou stálo mnoho výzev. Ale brzy jsem i zde našel „své“ místo uprostřed milující duchovní rodiny

bratrů a sester, kteří mne i celou naši rodinu přijali s otevřenou náručí. Také jsem zde po celou dobu služby měl úžasné a Pánu oddané spolupracovníky, se kterými byla radost pracovat na Božím díle.

Za 16 let služby v Brně se toho z Boží milosti odehrálo velmi mnoho. Založili jsme novou stanicu v Brně-Medláneckách a rozvíjíme misii v Brně-Bystrici.

Od koho čerpáš inspiraci nyní?
Zase bych mohl jmenovat různé autory, jedním z mých nejoblíbenějších je americký kazatel a spisovatel Tim Keller.

Kazatel BJB Brno a předseda VV BJB ČR

Jaké dary a schopnosti jsi použil ve své kazatelské službě?

Sám bych o svých darech mluvil jen stěží. Jsem rád, že to byli lidé okolo mě v církvi, i někteří kazateli, kteří mě povzbuzovali tím, že v mé službě vidí určitá duchovní obdarování. Dávali mi pozitivní zpětnou vazbu, když jsem sloužil výkladem Božího slova, nebo vedl programy v mládeži a později bohoslužby ve sboru. Každý kazatel má svůj originální mix obdarování pastýře, učitele, zvěstovatele evangelia a vedoucího – a takto to je u mě. Ke službě slovem, pastoracní pomocí a vedení sboru jsem vždycky jěště rád sloužil hudbou a zpěvem. To mi zůstalo až do současnosti.

Ve kterých sborech jsi sloužil?

Mým prvním sborem byl sbor v Olomouci. Jelikož jsem v tomto městě žil od malička, stal jsem se po revoluci svědkem zvláštního požehnaného růstu naší tehdejší olomoucké stanice šumperského sboru.

Jsem nesmírně vděčný, že jsem mohl být u toho, když totiž společenství rostlo skrze evangelizaci. Přibyla zvláště mládež a několik rodin, takže mohl být v roce 1993 ustaven samostatný sbor. Tehdy jsem sloužil v mládeži, byl ve staršovstvu a studoval na Institutu TCM. Jako student jsem pracoval ve sboru na částečný úvazek a postupně vstupoval do služby kazatele.

Od roku 1995 jsem již sloužil jako kazatel na plný úvazek. Sbor jsem od br. kazatele Pavla Titěry „prevzal“ při své ordinaci v roce 1996. Rád vzpomínám na těch požehnaných 10 let kazatelské služby v Olomouci. Viděl jsem přicházet nové lidi k věře, měli jsme mnoho svateb, pak přišlo období, kdy zase bylo mnoho dětí v nedělní besídce.

Bylo to období růstu mladého sboru. V roce 2005 jsem nastoupil do služby kazatele ve sboru v Brně.

Byla to pro mě velká změna, brněnský sbor byl 3x větší a měl za sebou přes 100 let historie.

Je to zvláštní a svým způsobem jedinečné, že sbor předávám svému bratraru Petrovi, který přichází jako kazatel do Brna opět z olomouckého sboru.

Myslím, že v něm sbor získává dobrého pastýře. Modlím se a věřím, že Pán Bůh bude žehnat našemu brněnskému sboru ještě více než dosud.

Co jsi měl na práci kazatele nejradiš nebo co ti dávalo ten pocit, že má smysl?

Největší radost jsem měl, když jsme šli ve sboru společně za jedním cílem: oslavit Pána Boha skrze činění učedníků z lidí tohoto světa. Když se práce dařila a ve sboru byla chuť společně sloužit.

Když Pán odpovídá na

Bratr Pavel Coufal s manželkou Jitkou

modlitby, měnil lidské životy a viděl jsem znovuzrozené Boží děti. Když jsme stáli při sobě i v nesnadných dobách.

Co pro tebe bylo naopak nejtěžší?

Každá krize nebo nesoulad ve vzájemných vztazích, at už to bylo uvnitř sborové rodiny, nebo v konkrétních rodinách či manželstvích. Když se snažíte něčemu pomoci, ale ono to nejde, pro naši lidskou hříšnost a zlomenost.

Máš rodinu. Jak vnímají tvoji práci? Co je a co bylo pro ně těžké?

Pán Bůh mi dal velmi vzácnou manželku, Jitku. Od začátku stála při mně, podporovala mě, ale vlastně to nikdy nebyla „môje“ služba, ale vždycky naše společná služba Pánu. Mám radost z toho, že i naši dva kluci slouží ve sboru podle svých obdarování. Že to někdy nebylo pro rodinný život snadné, to je pravda. Nejvíce asi to, když tata nebyl doma, protože sloužil druhým. Snažil jsem se ten čas své rodině vždycky nějak vynahradit, být s nimi, najít si čas, mluvit s nimi o tom, co prožívají. Myslím, že velmi důležitou pozitivní a budující roli pro nás hrají dvě věci: každodenní společné rodinné modlitby a společná dovolená o prázdninách.

V letošním roce jste si s manželkou připomínali čtvrt století společného života.

Jak jste toto významné výročí oslavili?

V září to bylo 25 let od chvíle, co jsme spojili své životy do manželského svazku. Ve stejném měsíci, ve kterém jsem byl tenkrát ordinován za kazatele, jsme se také s Jitkou brali. Jsem velmi vděčný Pánu, že nás držel „v dobrém i zlému, ve zdraví i v nemoci“. Myslím, že naše manželství postupně zraje jako víno. Jsem rád, že jsme spolu mohli v ledě strávit týden dovolené jen ve dvou, na horách v zahraničí. Bylo to pro nás vztah velmi občerstvující. Povídali jsme si o tom, co všechno máme za sebou a modlili se za další etapu naší společné cesty. Samozřejmě, v den našeho výročí jsme to spolu oslavili.

Bratr P. Coufal – křest bratra S. Fialy v řece Svatce 20. 6. 2021

Bratr P. Coufal s J. Plevou v Litoměřicích u stromu 100 let BJB

Zároveň se službou kazatele sboru jsi několik let vykonával funkci předsedy VV BJB v ČR. Jistěže to nebylo jednoduché spojit dvě tak náročné funkce. Jak to vidíš ty sám?

Jak už jsem naznačil, snadné to nebylo. Když dáváte do práce své srdce, neplatí, že dva poloviční úvazky dávají dohromady jeden.

Jak ve sboru, tak v Jednotě byly úkoly, které přesahovaly tento rámec. Ale nechci si stěžovat. Naopak, jsem velmi vděčný za to, že církev je Kristovo tělo, organismus, ve kterém má každý křesťan svoje místo a svůj úkol. Takže jde spíše o to, naučit se týmově spolupracovat tak, aby se využily dary a talenty každého z nás. Díky Pánu jsem měl v brněnském sboru skvělé staršovstvo a mnoho dalších lidí, ochotných zapojit se do nějaké služby. Rozhodně jsme nebudovali „systém jednoho muže“, na kterém by visela sborová práce. Také jsme systematicky několik let povzbuzovali a připravovali několik lidí, kteří jsou nyní ochotní a schopní posloužit vkladem Božího slova na biblické hodiny, ve stanicích nebo při nedělním shromáždění. Podobně jsem vděčný i za týmovou spolupráci ve Výkonnému výboru, zvláště pak za službu svého nejbližšího spolupracovníka, tajemníka Jana Jackaniče. Myslím, že si mnoho lidí v Jednotě nedokáže představit to množství práce, které pro Jednotu dělá. Když se ohlížím zpátky, tak vidím, že nad námi Pán Bůh bděl svou milostí a dával nám vždy novou sílu, se kterou bylo možné jít dál.

Chtěl bys říct na závěr něco, na co jsem se nezeptala?

Tento životní milník je pro mě příležitostí, abych se zastavil a ohlédl zpátky. Zůstává ve mně především veliká vděčnost našemu Pánu. On vede moji víru i službu od počátku a věřím, že mě nakonec doveze do vítězného cíle. Vnímám, že se mi vždy nepodařilo všechno tak, jak jsem si představoval, a zcela jistě nebylo vše plně podle Božích představ. O to víc jsem vděčný Pánu za Jeho milost, která mě pozvedá a vede dál.

Připomínám si podobenství o hřivnách, které nás učí, že Pán hodnotí naši věrnost ve službě. Tak i já chci být věrný v tom, k čemu mě On povolává. Chtěl bych velmi poděkovat všem, kteří nesou naši službu v Jednotě na svých modlitbách. A chtěl bych také každého povzbudit: stojí za to žít naplně s Pánem Ježíšem, žít pro Něho a nasadit se pro službu Jeho Království. Já bych to s něčím neměnil.

Rozhovor s bratem kazatelem a předsedou VV BJB ČR, Pavlem Coufalem, vedla Marie Horáčková

J. P.

Pozor na pohrdlivé poznámky

V tom městě žila jistá žena, byla to hříšnice. Když se dověděla, že Ježíš je u stolu v domě farizea, přinesla alabastrovou nádobu drahocenného oleje, přistoupila zezadu k jeho nohám a rozplakala se; slzami mu začala smáčet nohy a vlastními vlasy je utírat. Líbala je a mazala drahocenným olejem.

Když to viděl farizeus, který ho pozval, pomyslil si: „Kdyby to byl prorok, poznal by, kdo a jaká je to žena, která se ho dotýká – že je to hříšnice!“ Ježíš mu na to řekl: „Šimon, rád bych ti něco pověděl.“ On na to: „Jen mlu, Mistře!“

„Jeden věřitel měl dva dlužníky. Prvnímu byl dlužen pět set denářů, druhýmu padesát. Když neměli čím dluh splatit, oběma odpustil. Kdo z nich ho tedy bude mít více rád?“ Šimon mu odpověděl: „Mám za to, že ten, komu odpustil více.“

Řekl mu: „Správně jsi usoudil. Proto ti říkám: Muselo jí být odpuštěno mnoho hřichů, když mně nyní prokazuje tolik lásky. Komu se odpoutstí málo, málo miluje“ (Lk 7, 37–47).

Možná jsi toho v životě pokazil příliš, možná můžeš mít pocit, že jsi horší než ostatní. A třeba ti to někdo dal najevo svým odsuzením, pohrdáním.

Možná se kvůli tomu nedovedeš mít rád a bojíš se, že jsi pro ostatní – včetně Boha – nepřijatelný. Pak se pozorně zadívej na ženu z evangelia, která se odvážila k Ježíši přijít. Můžeš i ty.

Neboj se mu (klidně i se slzami lítosti) odevzdat svá selhání, hřich i neschopnost uvěřit, že jsi hodně lásky. Zkusíš Jeho přijetí a odpustění, které osvobozuje, uzdravuje, uschopňuje milovat sebe i ostatní.

Možná si ale naopak připadáš spravedlivý, bezúhonný. Vidiš kolem sebe spoustu nepravosti a je ti jasné, kdo jsou ti špatní, kteří si rozhodně shovívavost a slitování nezaslouží, se kterými by se slušný člověk neměl ani bavit. Ježíš má pochopení a přijetí i pro tebe. Ale nejspíš by ti jako Šimonovi evangelium rád něco pověděl. Neprojevuješ málo lásky? Komu se málo odpouští, málo miluje. Pros Ježíše, ať ti dá poznat tvou tvrdost, nepravost, hřich. Nemusíš se toho bát, On to dělá proto, aby ti mohl odpustit a Jeho milosrdenství tě uschopnilo milovat.

Máš svou hodnotu, jsi láskyhodný, nemusíš se bát, ani si nic dokazovat na druhých. Tvoje cena je v tom, že si tě Ježíš zamíval takového, jaký jsi, i s tvými hřichy a dal za tebe svůj život.

J. P.

Duševné zdravie v cirkvi

...s psychológom Samuelom Masaríkom / 3. časť

Hovoril si, že pracuje aj s poruchami osobnosti. Tých existuje celkom veľa. Keďže kresťania sa rájajú medzi bežnú populáciu, v ktorej sú napr. aj tie poruchy nejakým percentom zastúpené, bolo by naivné si myslieť, že kresťanov psychiatricke diagónózy obchádzajú.

Alebo že byť kresťanom znamená, že pomoc psychiatra nikdy potrebovať nebude. Napriek tomu sa stretávam s odmiestavým postojom či obviňovaním takýchto ľudí, prípadne vidím, že nie sú schopní rozoznať problémové správanie.

Ked som začal študovať psychológiu, mal som veľké očakávania. Veril som, že Kristova moc má na nás taký vplyv, že mnoho z porúch osobnosti sa preventívne vyrieši pokániom, napomínaním, modlitbou a pôstom, úprimnou snahou každého človeka podobáť sa na Ježíša. Keby sme robili to, čo máme,

v cirkvi by výrazne kleslo riziko rozvoja porúch osobnosti a existujúci členovia s poruchami osobnosti by nemali taký dominantný vplyv na svoje okolie. Ked som končil vysokú školu, prežil som veľkú krízu, lebo som videl, že to je úplne inak. Vísim som si, že niekedy v cirkvi dokonca podporujeme patologické správanie. Toto nie je súčasť zdravej kresťanskej komunity. Napríklad preukazujeme niekomu láskavosť a prijíname ho vtedy, keď máme nastavovať hranicu, pretože ten človek nemal nastavené hranice a správa sa velikášsky. A naopak, nastavujeme hranice voči tomu, ku komu sa máme správať láskavo a milostivo. Takéto prostredie niekedy podporuje vznik poruchy osobnosti, aj udržiava duševné poruchy.

Ako by sme mohli pomôcť ľuďom, ktorí by možno pomoc vyhľadať chceli, ale majú predstupy alebo strach, napríklad, či to nebude mať zlý vplyv na vieri?

Neviem, či to niekoho presvedčí, ale postupy, ktoré používame napríklad v nemocnici, sú overené a preukázali sa na základe masívnych výskumov ako efektívne. Pre mňa osobne je to silný argument. Ja ich považujem za prijatelné aj z hľadiska viery. Ked si napríklad chcem zavolať opravára,

zaujíma ma, či používa overené postupy a či má nejakú prax. Stretol som sa s tým, že kazatelia alebo duchovné autority odmiestajú psychológiu ako vedu. Týmto postojom môžu nechtať oddaľovať uzdravenie niektorých členov zboru. V psychológiu sa stretne aj s filozofickými, teda menej vedecky založenými prúdmi, ale to neznamená, že by bolo svätou úlohou cirkvi bojovať proti psychológií.

Emočné problémy, pre ktoré niekedy potrebujeme vyhľadať pomoc, často súvisia s našim detstvom a rodičmi. Možno sa ľudia niekedy boja, že ak budú rozprávať o rodičoch v zlom svete, po-

rušia tým Božieho prikázanie ctiť si rodičov. Je takáto obava pri terapii na mieste?

Výčitky alebo strach, že budem na terapii ohovárať rodičov, je jeden z dôvodov, prečo sa ľudia vyhýbajú terapii. Boja sa, že rozhovory budú smerovať k tomu, že rodičia nazaj niečo pokazili, a budeme hľadať chybu v nich. Tak to v poradenstve ani v terapii nie je. Ak je pravda, že v tomto hriešnom tele nedokážeme nehrešiť, potom aj vlastné rodičovstvo môže vniťať ako niečo, v čom si môžes byť istá, že občas zlyháš. Ked ide do terapie s tým, že rodičia ta nejako formovali, dobrým aj nevhodným spôsobom, potrebuje si uvedomiť aj vplyv ich hriešnej prirodzenosti na tvój život. Pomocou rozhovorov so psychológom sa snažíš uvedomiť si tieto vplyvy, zapracovať ich do svojej história pravdivejšie, nie detskými očami, a prepracovať ich tak, aby si niektoré zranenia neprenášala ďalej. Hovorenie o tom nemusí byť pre teba ohováranie, ale skôr také milostivé nazeranie na to, ako ta rodičia, rovesníci, učitelia a iní ľudia formovali a ako si sa formovala sama.

Je to nazeranie v pravde. Toto nazeranie môže byť spojené so silnými emóciami. To je v poriadku. Len čo začneš emočne prežívať niektoré momenty, začína sa proces uzdravovania. Už nemusíš siahnúť po flaške, alebo

Mgr. Samuel Masarík s manželkou a dětmi

už nemusí svoje zraněné dieta

schovávať, alebo maskovať sa za nejaký hnev či útoky na okolie. Zjednodušene povedané, naším cieľom je, aby ľudia reagovali primárne emóciami (napríklad strachom, lútosťou), nie sekundárny, ako je napríklad hnev (v niektorých prípadoch je aj hnev primárna emócia, keď vidíme nespravidlivosť a podobne). Uvediem príklad. Ak ta v práci ťakanuje kolega, na jednej strane si môže hnev (v tomto prípade sekundárnu emóciu) prenášať do nového alebo hnev obracať proti sebe, alebo na druhej strane ti môže byť úto (primárna emócia) kolegu za to, že v tebe nedokáže vidieť nič viac ako objekt ťikaný.

Rozhovor pripravila Ráčel Orošová
(Pokračovanie v budúcom čísle)

Poznámka:

Záujemcovia o služby Teofarie – sociálno-psychologického poradenstva, sa môžu informovať na emailovej adrese: samuel.masarik@gmail.com, alebo na facebookovej stránke „sociálno-psychologické poradenstvo/kresťanské poradenstvo“, kde nájdú ďalšie kontakty vrátane telefónneho čísla a všetky informácie o platbách a iných podmienkach poskytovania tejto formy pomoci.

Cesta

„K čemu přirovnáme Boží království nebo jakým podobenstvím je znázorníme? Je jako hořčicné zrno – je menší než všechna semena na zemi, ale když je zaseto, uvezde, pěrstvá a všechny bylinky a vyzáhá tak velké větu, že ptáci mohou hnizdit v jejich stínu“ (Mk 4, 30–32).

Každá dlouhá cesta začíná prvním malým krúčkem. Možná bychom rádi zvládli ve svém životě velké věci nebo si prejeme, aby v naši společnosti nastala velká proměna, spousta věci by se měla změnit k dobrému. A často máme pocit, že to nemůžeme nijak ovlivnit, že nás to zcela přesahuje.

Ježíš nám svým podobenstvím připomíná, že velké věci mají často malíčky, nepatrný počátek. Každá dlouhá cesta začíná prvním malým krúčkem (a řadou malých kroků jde urazit velkou vzdálenost). A každá dobrá malíčkost, kterou rozsejeme kolem sebe (úsměv, vlnidlo slovo, pozornost věnovaná druhému, drobná pomoc...), ovlivňuje naše okolí, roste a přinese mnohem větší plody. Vyzaduje to ale krok viry, kterým překonáme malomyšlost a skepsi. Podobně to platí o Božím království v tomhle světě. Může vypadat nepatrné a přehľednutelné. Je možné se mu vysmát, protože jsou tady přece větší síly a mocné skupiny. Uvěříme Ježíšovu ujištění, že tam, kde se Boží království uchýti (v našem srdci, rodinách, společenstvích), přero

Ked' máme čas „navyše“ Cesta do Izraela, 10

V posledný deň nášho pobytu v Izraeli sme znova počuli príbeh o desiatich pannach. Je zvláštne, koľko toho mali všetky panny spočočného. Všetky boli pozvané na hostinu. Všetky boli na ňu vhodne oblečené. Všetky čakali ženicha. Všetky mali pripravené lampy a v nich aj trochu oleja.

Zároveň všetky z nich zaspali – toto je nájazd zaujímavý moment. Každý z nás sa do tohto stavu „nebedlosti“ môžeme dostat

a určite sa doň dostávame častejšie, ako by sme si chceli priznať. Tak by sme na to nemali zabúdať a myslieť si, že nám sa to nemôže stať.

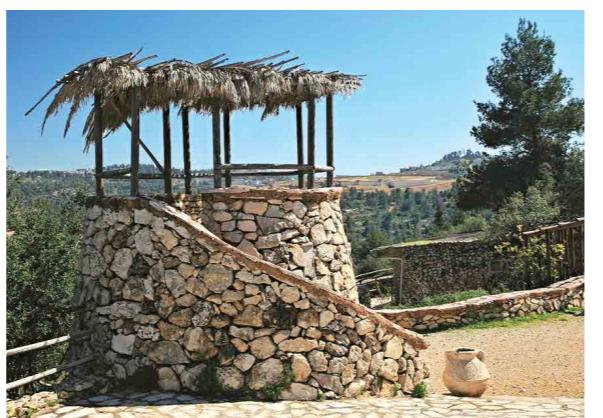
Medzi múdrymi a nerozumnými pannami bol vlastne len jeden jediný rozdiel, aj ten na pohľad neviditeľny: iba niektoré mali pripravený dostatok oleja na celú noc.

Minule, keď sme sa s Hankou pripravovali na celý týždeň dopred, mi povedala, že si má urobiť projekt na ďalší piatok. Tak som jej poradila, že keďže má teraz dostatok času, má si ho urobiť hned. Oponovala mi a hľadala výhovorku. Povedala, že v ten týždeň ešte bude mať určite dostatok času na prípravu.

Ako matka som ju samozrejme mohla prínutiť a ona by si projekt bola urobila, keďže by nemala inú možnosť. Hľadala som však v mysli také riešenie, na ktoré by si mohla spomenúť aj neskôr, niečo, čo by si mohla zvlnutomiť a použiť aj v iných situáciach.

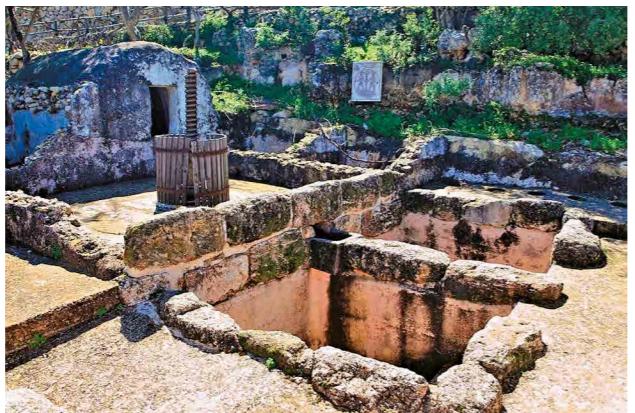
Ako som sa tak stíšila, spomenula som si na príbeh desiatich panien. Povedala som ho Hanke a nakoniec som jej pripomenuť, že jediným rozdielom medzi múdrymi a nerozumnými pannami bol malinký detail: mûdre panny nečakali do poslednej chvíle. Mûdre panny využili čas čakania na prípravu. Mûdre panny si pripravili olej, aj keď bolo ešte iba poludnie a vedeli, že olej možno vôbec potrebovať nebudú a ak aj áno, tak až niekedy v noci. Napriek tomu sa „poistili“ a olej si pripravili.

Foto: Lis na olej ...strážna veža ...a nádrže

baterie, bude naša baterka svietiť. Aj preto sa mûdre panny nemohli podeliť o svoj olej s tými nerozumnými. Vedeli, že ak by nemali dostatok oleja, aj ich lampy by zhásli. Hankina príprava nakoniec viedla k dobrému výsledku. A dúfam, že aj v nej, aj vo mne zanechala dlho dobejšiu stopu, ku ktorej sa budeme môcť vrátiť a znova sa správne rozhodnúť.

Lýdia Podobná
foto Vladimír Malý

S Ježíšem v kuchyni...

(Recept desatý)

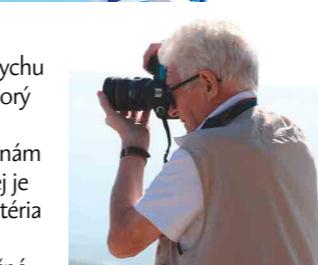
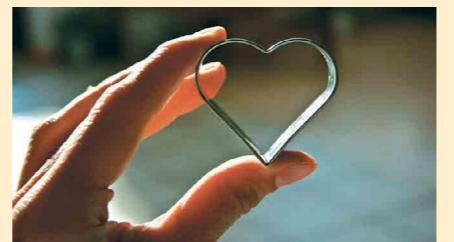
Dnešní recept môžeme pripravovať s našimi dětmi a také je hezky zabavíme. Jsou to: „Rízky na plechu se sýrem.“

K přípravě potřebujeme plátky vepřového nebo kuřecího masa. Samozrejme kuřecí maso je dřívě měkké. Plátky masa, nebo chcete-li rízky, paličkou naklepeme a hned potom je můžeme rovnat blízko sebe na vymazaný plech. Potom se všechny najednou posolí, popřípadě opeří. Vezmeme tatarskou omáčku a na každý plátek dáme malou lžičku této omáčky. Děti nám je mohou roztrít po celém plátku. Když máme vše hezky namazáno, tak každý plátek posypeme cibulkou nakrájenou na kostičky. Také si připravíme tvrdý sýr nastrouhaný na hrubé nudličky

Pán Ježíš také potřeboval vodu. A že jí potřeboval opravdu hodně. Jistě na to přijdou a celý příbeh si můžete vyprávět...

(Ježíšova) matka řekla služebníkům: „Udelejte, cokoliv vám nařídí.“ Bylo tam šest kašenných nádob, určených k židovskému očišťování, každá na dvě až tři vědra. Ježíš řekl služebníkům: „Naplňte ty nádoby vodou.“ I naplnili je až po okraj (J 2, 5–7).

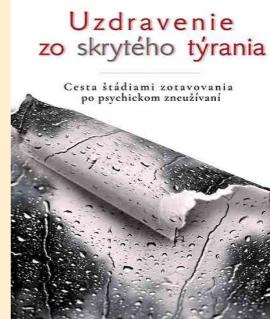
Dana Jersáková

Shannon Thomas: Uzdravenie zo skrytého týrania

Cesta štádiami uzdravovania po psychickom zneužívani. Teofania, 2021

SHANNON THOMAS, LCSW

je väčšina kresťanov naivná a verí, že keď niekto chodí roky do kostola, robí správne náboženské úkony, používa správny náboženský jazyk, ovláda naspäť veľa veršov z Biblie a je aktívnym členom cirkevného zboru (môže dokonca patrīť medzi jeho čelných predstaviteľov), určite je to kresťan, ktorý žije tak, ako sa má. Ak by niekto z jeho rodiny – partner alebo diéta – nazbieral dostatok odvahy a odvážil sa niekomu z cirkevných vedúcich povedať niečo o tom, čo sa u nich doma deje, nielenže by mu nikto neveril, ale väčšinou ho budú považovať za zradcu, nespokojného rebela, za precitlivého, labilného, zatrvdnutého, za toho, ktorý chce svojim najbližším ubližiť, a tak sa cirkevní predstaviteľia postavia proti nemu a na stranu týrana. Bežný smrtelník, ktorý sa s takýmto toxickej človekom nestrelol, netuší, že takíto ludia vôbec existujú. Ak o niekom počuje, že je narcis, narcista, pod týmto pojmom si obyčajne predstavuje človeka s vysokým sebavedomím, ktorý sa rád predvádzza, potrí si na svoj výzor, je sebastredný a je to na ňom vidieť. Toto je však celkom skreslená predstava, a to najmä pokiaľ ide o skrytý narcismus. Tito ludia vystupujú ako úplný protiklad typicky rozšírenej predstavy o narcizme – vystupujú pokorne až plachy, java sa ako veľmi milí a nápomocní, ústretoví pri riešení problémov, chápajúci, empatickí. Deti, ktoré v takýchto rodinách vyrastajú, nemôžu zostať zdravé. Budú ich to zdeptá rovnako ako ich matku (v prípade, že týrnom je otec) a stanú sa z nich žijúce trosky (vždy to, samozrejme, závisí od ich odolnosti), alebo (ak si ich týran svojimi zvrátenými manipulatívnymi technikami získa na svoju

stranu) sa z nich stanú rovnakí, či ešte horší týrani, ako je ich otec. A tento krutý cyklus bude pokračovať aj v ďalších generáciach. Preto je nevyhnutné, aby sme urobili všetko, čo je v našich silách, a pomohli obeťam dostať sa do bezpečia. Dobrou správou je, že hoci skryté týranie spôsobuje u obetí obrovské škody na duši aj na tele, ak sa dostanú do bezpečia a poskytneme im potrebnú pomoc

a podporu, uzdravenie je reálne. Som nesmierne vdŕčná za to, že táto kniha prináša takúto dobrú správu obeťam – nielenže po-drobne a zrozumiteľne opisuje všetko, čo súvisí s ich okolnostami a prežívaním, ale takisto poskytuje veľmi praktický návod na uzdravenie. Mojudúcou je, aby sa kniha dostala do rúk tým, čo zažívajú alebo zažili tento krutý osud, ale aj do rúk všetkých tých, ktorí im môžu pomôcť – ich blízkym, psychológom, psychiatrom, sociálnym pracovníkom, duchovným, poradcom, sudcom, právnikom, učiteľom, členom cirkevných spoločenstiev... aby sa nestávalo, že kvôli nevedomosti práve tí, ktorí majú obeťam pomáhať, im, naopak, častokrát veľmi uškodia a postavia sa na stranu páchateľa.

Jana Jurčová

Blížsie informácie ku knihe:

Kniha sa dá objednať priamo v kníhkupectve Teofania – tu je linka: Vydatelstvo Teofania / Uzdravenie zo skrytého týrania / Teofania alebo cez webovú stránku určenú pre túto knihu, kde vás to nasmeruje opäť na Teofaniu: Kúpiť knihu – Uzdravenie zo skrytého týrania (uzdraveniezoskrytetotyrania.sk). Pripájame aj odkaz na ďalšiu stránku, ktorá je venovaná problematike skrytého násilia, tu je linka: Domov - Pomoc týraným (pomoctyranym.sk).

dalším bodom svého nabitého programu, že ani nepriemyslíme o tom, zda býť laskavý či ne. Každý z nás totiž môže drobné a účinne pripispávať ke krásnejšímu a pokojnejšímu soužití ve svém okolí.

G. Ch.

Inzerát

Nabízíme ubytování v rodinném domě pro 6–8 osob, v podhôr'í Jeseníků v obci Víkýřovice, na ulakové trase Olomouc - Kouty nad Desnou. Blízko do hor (byže v zime, turistika i cyklo v lete). Možnosť parkování na pozemku. Více informácií na tel.: + 420 608 451 995, e-mail: vera.jersakova@centrum.cz

Vera Jersáková

SYSIFE

František Zelinka

*Z bezedných hlubin
zašlých časů,
dálavou ztichlých věků,
do hluku lidských kroků,
hrdých slov,
nadšené práce –
směle zní tvůj hlas:
Já balvan odvalím!*

*Sysife,
Sysife smělý,
ustaň v svém úsilí,
balvan svůj neodvalíš,
nikdy neodvalíš.*

*Však slyš,
Sysife smělý,
slyš:
Na Golgatě stojí kříž,
u něho slož svoji tíž
a věř,
balvan již nepovalíš,
nikdy nepovalíš.*